

La Aventuroj de Alice sub la Tero

De Carroll, Lewis (Dodgson, Charles Lutwidge), 1832-1898

Ilustrita de la aŭtoro.

Tradukita el la Angla al Esperanto de Broadribb, Donald
(Donald Richard), 1933-

Originala Angla manuskripto manskribita en 1864.

Unue eldonita en la Angla kiel Alice's Adventures under
Ground de Macmillan & Co Ltd, 1866.

Unue eldonita en Esperanto de Bookleaf Publishing, 1998.

Ĉi tiu traduko kopirajta (c) 1998 de Donald Broadribb. Ĉi tiu
eldono estas korektita versio, septembro 2000.

Vidu [http://www.netword.com/broadribb
899.9523](http://www.netword.com/broadribb
899.9523)

La ilustraĵoj kaj arango de ĉi tiu eldono laŭeble plej konformas
al tiuj de la originala Angla manuskripto de 1864. La
litertipo estas "Lewis Carroll", kreita por ĉi tiu libro.

Kristnaska Donaco
al
Kara Infano
Memorige
pri
Somera Tago

propra fratineto. Do la boato malrapide returadis, sub la brila somertago, kun sia gaja araro kaj sia muziko el voĉoj kaj ridado, ĝis ĝi ĉirkauis unu el la multaj kurbiĝoj de la fluo, kaj ĝi ne plu vidis ĝin.

Post tio ĝi pensis, (kvazaŭ en songo en la songo), ke tiu sama malgranda Alice, dum posta epoko, mem estos kreskinta virino: kaj ke ĝi konservas, dum siaj pli maturaj jaroj, la simplan kaj amantan koron de sia infaneco: kaj ke ĝi grupigas ĉirkau sin aliajn malgrandajn infanojn, kaj instigos ilajn okulojn farigi brilaj kaj fervoraj per multaj mirindaj rakontaj, eble ĉe per ĉi tiuj aventuroj mem de la malgranda Alice antikva: kaj ke ĝi kunsentos ĉiujn ilian simplajn dolorojn, kaj trovos plezuron pro ĉiuj iliaj simplaj ĝojoj, memorante sian propran infanvivon, kaj la felicajn somertagojn.

Capitro 1.

Alicon komencis multe tedi la sidado apud sia fratinon sur la bordo de la rivereto, kaj la manko de io farinda: unu-du-foje ĝi rigardetis la libron kiun legas sia fratinino, sed ĝi havis nek bildojn nek konversaciojn, "kaj kia estas la utilo de libro," pensis Alice, "sen bildoj aŭ konversacioj?" Do ĝi konsideradis, en sia menso (laueble, ĉar la varmo donis al ĝi grandan senton de dormemo kaj stulteco), ĉu la plezuro de preparo de lekanteto-ĉeno valorus la person levigi kaj pluki la lekantetojn, kiam blanka kunkllo kun palruĝaj okuloj kuris tre proksime al ĝi.

Tio ne estis vere rimarkinda, kaj Alice ne opinias ke estas tre malkutime audi la kunklon diri al si, "ve, ve! Mi malfruos!" (poste, kiam ĝi pripensis la aferon, ĝi opinias ke tio ja estis mirinda, sed kiam ĝi okazis ĉio ĝajnis tute natura); sed kiam la

kuniklo ec prenis horlogeton el la poso de sia vesto, rigardis ĝin, kaj poste plu kuris, Alico eksurpiedigis, ĉar ĝi ekpensis ke neriam antaŭe ĝi vidas kuniklon kun vestoposo, aŭ kun horlogeto kiun ĝi povas preni el ĝi, kaj, plena je scivolo, ĝi rapidis trans la kampon sekvante ĝin, kaj sukcesis ĝustatempe vidi ĝin salti en grandan kuniklotruon sub la hego. Post momento Alico sekvis ĝin en la truon, kaj ne eĉ unufoje pripensis kiel ĝi reeliros.

La kuniklotruo iris kelkaj distancojn rekte kiel tunelo, sed poste eksubeniris, tiam subite ke Alico ne havis momenton en kiu pensi pri haltigi ĝin, antaŭ ol ĝi trovis sin falanta en kio aspektis profunda puto. Aŭ la puto estis tre profunda, aŭ ĝi falis tre malrapide, ĉar ĝi havis multan tempon dum ĝi falis por ĉirkaŭrigardi, kaj por demandi al si kio poste okazos. Unue, ĝi provis malsupren rigardi por vidi al kio ĝi falas, sed estis tro obskure kaj ĝi povis vidi nerion: post tio ĝi rigardis la flankojn de la puto, kaj remarkis ke ili estas plenaj de ŝrankoj kaj librobretoj: tie kaj tie estis mapoj kaj bildoj pendantaj de kejloj. Ĝi prenis poton de unu el la bretoj dum ĝi pasis:

"Vekiĝu, Alico kara!" diris sia fratino, "nu, vi ja bele longe dormis!"

"Ho, mi havis tre kuriozan songon!" diris Alico, kaj ĝi rakontis al sia fratino ĉiujn siajn strangajn Aventurojn Sub la Tero, kiel vi ĵus legis ilin, kaj kiam ĝi finis, sia fratino kisis ĝin kaj diris, "ĝi estis kurioza songo, kara, certe! Sed nun kuru en la domon por manĝi: malfruigas."

Do Alico forkuris, pensante dum la kuro (laueble) pri kia mirinda songo ĝi estis.

Sed sia fratino iom plu sidis tie, rigardante la mallevigantan sunon, kaj pensante pri malgranda Alico kaj sia Aventuroj, ĝis ankau ĝi komencis kvazaŭ songi, kaj jen sia songo:

Ĝi vidis antikvan urbon, kaj trankvilan riveron serpentumantan proksime laŭlonge de la ebenajo, kaj suprenglitis laŭ la fluo boato kun gaja grupo de infanoj en si—si povis audi iliajn voĉojn kaj ridardon kvazaŭ muzikon trans la akvo—kaj inter ili estis alia malgranda Alico, kiu sidis auskultante kun brilantaj fervoraj okuloj la rakonton rakontatan, kaj ĝi auskultis la vortojn de la rakonto, kaj jen! ĝi estis la songo de sia

"Régino Kera dum tag' somera

Tortaron faris ĝi:

Kaj Fanto Kera dum tag' somera

Forstelis tortojn li!"

"Nun la ateston," diris la Rêgo, "kaj poste
la kondamnon."

"Ne!" diris
la Régino. "Urue
la kondamnon,
kaj poste la
ateston!"

"Absurde!"
kritis Alice,
tiom laute ke
ĉiu eksaltis,
"kiel oni povas
urue kondamni?"

"Silentu!" diris la Régino.

"Mi rifuzas!" diris Alice, "vi estas nur
pako da kartoj! Kiu atentas vin?"

Je tio la tutu kartaro eklevigis en la
aeron, kaj iris fluge kontraŭ ŝin: ĝi kriekis pro
timo, kaj klopodis forbatiri lin, kaj trovis ŝin
kušanta sur la bordo, kun la kapo sur la genuoj
de sia frato, kiu milde debrosis kelkajn
foliojn kiuji falis de la arboj sur ŝian vizaĝon.

la etiketo diris 'Oranga Marmelado', sed
cagrenate ĝi trovis ĝin malplena: ĝi ne volis
faliĝi la poton, timante ke tio eble mortigus
iun sube, do ĝi sukcesis meti ĝin en unu el la
brankoj dum ĝi falpasis ĝin.

"Nu!" pensis Alice, "post tia falo,
min tute ne ĝenos fali suben sur la
stuparo! Kiom brava oni kredos min
ĉehejme! Mi eĉ ne informus se mi falus
de la supro de la domo!" (versajne tio ja
estis vera).

Suben, suben, suben. Ĉu la falo neniam
ĉesos? "Kiom da kilometroj mi falis ĝis
nun?" ĝi diris pervoĉe; "sendube mi
proksimiĝas al la centro de la tero. Mi
kalkulu: tio signifus ke mi falis sep mil
kilometrojn, mi kredas—" (ĉar sciu ke
Alice lernis plurajn faktojn tiejn en siaj
lecionoj en la lernejĉambro, kaj kvankam nun
ne estis tre bona oportuno paradi ŝian scion,
ĉar neniu ĉeestis por aŭskulti ŝin, tamen
estis bona ekzerco memori ĝin), "jes, jen la
gusta distanco, sed kiun Latitudon aŭ
Longitudon mi atingos?" (Alice tute ne sciis
kio estas Latitudo, nek Longitudo, sed ĝi

opiniis ke ili estas tre elegantaj vortoj.)

Baldaŭ ŝi rekomenčis paroli: "Ĉu eble mi falos rekte tra la teron? Kiom kurioze estos, eliri inter homoj kiu(j) maršas kapsube! Sed mi devos demandi al ili pri la nomo de la lando, sciu. 'Pardonu, S-rino, ĉu mi estas en Nov-Zelando aŭ en Aŭstralio?'" — kaj ŝi provis riverenci dum ŝi falis (imagu, riverenci falante tra la aero! Ĉu vi kredas ke vi kapablus?) "kaj kia stulta knabineto ŝi opinias min pro tia demando! Ne, tute ne taŭgos demandi: eble mi vidos la nomon sur afiſo ie."

Suben, suben, suben: nenio alicia estis farebla, do Alice baldaŭ rekomenčis paroli. "Dina vere sentos mian markon hodiaŭ nokte, mi supozas!" (Dina estis la kato.) "Mi esperas ke ili memoros ŝian teleron da lakto je ŝia vespermango! Dina, kara, mi multe volas vin ĉi tie kun mi! Ne estas musoj en la aero, vere, sed eble vi kaptus vesperton, kaj tio estas tre simila al muso, sciu, kara. Sed ĉu katoj mangas vespertojn, ĉu?" Kaj nun Alice komencis farigi iom dormema, kaj ŝi daŭre ripetis al si, kvazaŭ sonĝe, "ĉu

kiam la krio "komenciĝas la proceso!" aŭdigis el for.

"Venu!" kriis la Grifo, kaj prenante Alicon per la mano, li forrapidis, sen atendi la finon de la kanto.

"Kiu proceso estas?" anhelis Alico dum ŝi kuris, sed la Grifo nur respondis "venu!" kaj kuris des pli rapide, kaj pli kaj pli fade venis, portate de la venteto sekvanta ilin, la melankoliaj vortoj:

"Su—up' de l' ves—pe—ro,
Bela, bela Supo!"

La Reĝo kaj la Reĝino sidis sur sia trono kiam ili alvenis, kaj granda amaso da uloj ĉirkaŭis ilin: la Fanto estis ĉenita: kaj antaŭ la Reĝo staris la blanka kunkilo, kun trumpeteto en unu mano, kaj pergamenaj rulajoj en la alia.

"Heraldo! legu la akuzon!" diris la Reĝo.

Je tio la blanca kunkilo trifoje sonigis la trumpeton, kaj poste malrulis la pergamenan rulajon, kaj legis ĉi tion:

katoj mangas vespertojn? ĉu katoj mangas vespertojn?" kaj kelkfoje, "ĉu vespertoj mangas katojn?" ĉar, pro tio ke ŝi povis respondi nek unu demandon nek la alian, ne multe gravis kia ŝi faris ĝin. Ŝi sentis sin endormigi, kaj ĵus komencis songi ke ŝi marsas man'-en-mane kun Dina, kaj diras al ŝi, tre serioze, "Nu, Dina, kara, diru al mi la veron. Ĉu vi iam mangis vesperton?" kiam subite, tump! tump! ŝi ektrafis amason da branĉetoj kaj sekajeroj, kaj la falo cesis.

Alico tute ne estis vundita, kaj ŝi tuj eksaltis sur siajn piedojn: ŝi supren rigardis, sed tute ne obskure supre; antaŭ ŝi estis alia longa koridoro, kaj la blanka kunkilo estis ankoraŭ videbla, rapide marsante tra ĝi. Necesis perdi eĉ ne momenton: Alico kuris kiel la vento, kaj estis ĝustatempa por audi ĝin diri, dum ĝi ĉirkaŭiris angulon, "je miaj oreloj kaj vangharoj, kiom malfruiĝas!" Ŝi ĉirkaŭiris la angulon post ĝi, kaj tuj trovis sin en longa malalta halo, kiun lumigis vico de lampoj pendantaj de la tegmento.

Estis pordo ĉe la koridoro, sed ĉiu ĵus estis ŝlositaj, kaj kiam Alico laŭiris la

tutor, provante ĉiun, si marĉis malfelice laŭ la centro, demandante al si kiel si do sukcesos reeliri: subite si trovis malgrandan trikruran tablon, tute el solida vitro; estis nerio sur ĝi escepte de eta ora ŝlosilo, kaj la nura penso de Alice estis ke eble ĝi apartenas al unu el la pordoj de la koridoro, sed, ve! aŭ la seruroj estis tro grandaj, aŭ la ŝlosilo estis tro malgranda, sed ĉiuokaze ĝi ne malfermis iun el ili. Tamen, ĉirkaŭirante la duan fojon, si trovis malaltan kurtenon, kaj malantaŭ ĝi estis malgranda pordo

ĉirkau kvardek kvin centimetrojn alta: si provis la malgrandan oran ŝlosilon en la seruro, kaj si trovis ĝin gusta! Alice malfermis la pordon kaj regardis tra koridoreto, ne pli granda ol ratotruo, en la plej belan ĝardenon iam vidiĝan. Kiom si soperis eliri el tiu obskura koridoro, kaj vagi inter tiuj bedoj de brilantaj floroj kaj tiuj malvarmaj fontoj, sed si ne

"Dankon," diris Alice, felica pro la finigo de la dancero.

"Ĉu ni provu la duan parton?" diris la Grifo, "aŭ ĉu vi preferas kanton?"

"Ho, kanton mi petas!" Alice respondis, tiom fervore, ke la Grifo diris per tono indikanta ofendigón, "hm! vere nekredebla gusto! Kantu por si 'Falshelonio Supo', oldulo!"

La Falshelonio ĝemis profunde, kaj komencis, per voĉo kelkfoje sufokita de plorado, kanti ĉi tion:

"Verda kaj rica Supo bela
Atendas ĝi en ujo hela!
Ĝin trinkus ĝoje eĉ la lupo!
Sup' de l' vespero, bela Supo!
Sup' de l' vespero, bela Supo!
Be—la Su—po!
Be—la Su—po!
Su—up' de l' ves—pe—ro,
Bela, bela Supo!"

"Denove la refrenon!" kriis la Grifo, kaj la Falshelonio jus komencis ripeti ĝin,

ser la omaroj, komprenu. Kiu el ni kantu?"

"Ho! vi kantu," diris la Grifo, "mi forgesis la vortojn."

Do ili komencis solene danci ĉirkaŭ

Alicon, fojfoje tretante ŝiajn piedfingrojn kiam ili tro proksimiĝis, kaj gestante per ŝiaj antaŭ-piedoj por bati la tempojn, dum la Fals-

helonio kantis ĉi tiujn vortojn, tre malrapide kaj morne:

"Sub la akvoj de la maro
Abundas dense omararo—
Danci estas la amfaro,
Mia propra kara Salmo!"

La Grifo kunkantis la refrenon:

"Salmo supren! Salmo suben!
Salmo tordu vian voston!
De ĉiuj fisoj en la maro
Ja superas ĉiujn Salmo!"

povis puŝi ĉe ŝian kapon tra la pordejon, "kaj ĉe se mia kapo ja traeris," pensis kompatinda Alice, "aperau utilus sen miaj ŝultroj. Ho, kiom mi volonte fermigus kiel teleskopo! Mi kredas ke mi povus, se nur mi scipovus komenci." Ĉar, komprenu, tiom da kontraŭkutimaj eventoj okazis lastatempe ke Alice komencis kredi ke vere tre malmulto estas malebla.

Nenio alia estis farebla, do ŝi reiris al la tablo, duone esperante trovi ankorau alian ŝlosilon sur ĝi, aŭ almenau libron de reguloj por fermi homojn kiel teleskopojn: ĉifoje estis malgranda botelo sur ĝi—"kiu certe ne estis tie antaue," diris Alice— kaj ligita ĉirkaŭ la kolo de la botelo estis papera etiketo sur kiu la vortoj TRINKU MIN estis bele presitaj per grandaj literoj.

Estis tute bone diri 'trinku min', "sed unue mi rigardos," diris saĝa malgranda Alice, "por vidi ĉu dirigas 'veneno' sur la botelo," ĉar Alice jam legis plurajn belajn rakontetojn pri infanoj kiuj bruligis, kaj kiuj mangis sovaĝaj bestoj, kaj aliaj malplacaj temoj, ĉar ili rifuzis memori la

simplajn regulojn instructajn al ili de iliaj amikoj, ekzemple, ke se oni eniras fajron ĝi bruligas, kaj ke, se oni tranĉas fingron tre profunde per tranĉilo, kutime ĝi sangas, kaj si neniam forgesis ke, se oni trinkas el botelo signita 'veneno', preskaŭ certe ĝi montrigos malsaniga, pli aŭ malpli frue.

Tamen tiu botelo ne estis signita 'veneno', do Alico gustumis ĝin, kaj, trovinte ĝin tre plaĉa, (efektive ĝi gustis iam kiel miksaĵo de ĉeriza torto, kustardo, ananaso, rostita meleagraĵo, melasa sukeragoj, kaj varma buterumita toasto), si tre rapide plenmangis ĝin.

* * * * *

"Kia kurioza sento!" diris Alico, "certe mi fermigas kiel teleskopo."

Kaj tiel ja estis: si nun estis nur dudek kvin centimetrojn alta, kaj sia vizago lumigis pro la penso ke nun si estas ĝuste granda por trairi la malgrandan pordon en tiun belan ĝardenon. Unue, tamen, si atendis kelkan minutojn por trovi ĉu si pli ŝrumpos: si estis iam nervoza pri tio, "ĉar eble," diris Alico al si, "mi fine tute

"Kompreneble," la Falshelonio diris, "antaŭenpaŝu dufoje, turnigu al partneroj—"

"Intersangū omarojn, kaj retrreniru samorde," interrompis la Grifo.

"Post tio, komprenu," pludiris la Falshelonio, "jetu la—"

"La omarojn!" kritis la Grifo, saltante en la aeron.

"Kiel eble plej foren en la maron—"

"Naĝe sekvu ilin!" kriegis la Grifo.

"Transkaper saltu en la maro!" kritis la Falshelonio, kapriolante senrezerve.

"Denove intersangū omarojn!" kritis la Grifo plej laŭte, "kaj—"

"Estas finite," diris la Falshelonio, subite nelaŭtigante sian vocon, kaj la du uloj, kiuj ĝis tiam ĉirkauſaltadis freneze, residigis tre malfeliĉe kaj silente, kaj rigardis Alicon.

"Sendube la danco estas tre bela," diris Alico timide.

"Ĉu vi deziras vidi iam el ĝi?" diris la Falshelonio.

"Tre fevore," diris Alico.

"Jen, ni provu la unuan parton!" diris la Falshelonio al la Grifo, "ni povas danco

estingigos, kiel kandelo, kaj kia mi estus tiam?" Kaj si penis imagi kia estas la flamo post la estingigo de la kandelo, ĉar si ne povis memori ke si iam vidis tian. Tamen, nenio plia okazis, do si decidis tuj eniri la ĝardenon, sed ve, kompatinda Alice! kiam si atingis la pordon, si trovis ke si forgesis la malgrandan oran ŝlosilon, kaj kiam si reiris al la tablo por preni ĝin, si trovis ke si tute ne povas atingi ĝin: si povis tute klare vidi ĝin tra la vitro, kaj si penegis grimpri unu el la kruroj de la tablo, sed ĝi estis tro glitiga, kaj kiam si lacigis sin per penado, la kompatinda uleto sidigis kaj ploris.

"Ĉit! ne utilas plori tiel!" diris Alice al si, iam malafable, "mi konsilas ke vi ĉesu plori jam tuj!" (si kutime tre bone konsilis sin, kaj kelkfoje si tiom severe riprociis sin ke larmoj estigis en ŝiaj okuloj, kaj si memoris ke unufoje si batis

siajn proprajn orelojn ĉar ŝi malafable rilatis al si dum kroketa konkursو kontraŭ si mem, ĉar tiu kurioza infano tre amis ludi ke ŝi estas du personoj) "sed ne utilas nun," pensis kompatinda Alico, "ludi ke mi estas du personoj! Ho, apenaŭ restas sufice da mi por konsistigi unu respektindan personon!"

Baldaŭ ŝia okulo ekvidis malgrandan ebonan keston kušantan sub la tablo: ŝi malfermis ĝin, kaj trovis en ĝi tre malgrandan kukon, sur kiu kuſis karto kun la vortoj *MANGU MIN* bele surprisitaj per grandaj literoj. "Mi mangos," diris Alico, "kaj se ĝi pligrandigos min, mi povos atingi la ŝlosilon; kaj se ĝi malpligrandigos min, mi povos rampi sub la pordon, do laŭ ambaŭ manieroj mi povos eniri la ĝardenon, kaj ne gravaſ al mi kiu el ili okazos!"

Ŝi mangis iometon, kaj diris maltrankvile al si "kien? kien?" kaj metis manon sur la supron de sia kapo por senti kiudirekten ĝi kreskas, kaj ŝin tre surprizis trovi ke ŝi restas same granda: kompreneble tio kutime okazos kiam oni mangas kukon,

"Ni nomis lin Testudo ĉar li testis nin," diris la Falshelonio kolere, "vere vi estas stulta!"

"Vi devus honti farante tiom simplan demandon," aldonis la Grifo, kaj ili ambaŭ sidis silente kaj regardis kompatindan Alicon, kiu sentis sin preta subigi en la teron: fine la Grifo diris al la Falshelonio, "plu rakontu, oldulo! Ne perdu la tutan tagon!" kaj la Falshelonio daŭrigis per ĉi tiuj vortoj:

"Vi eble ne multe logis sub la maro—" ("ne," diris Alico), "kaj eble oni neniam konatigis al vi omaron—" (Alico komencis diri "mi iam gustumis—" sed haltigis sin rapide, kaj diris, "ne, neniam," anstataue), "do vi tute ne povas koncepti kiom plezuriga estas Omara Kvadrilo!"

"Tute ne," diris Alico, "kio ĝi estas?"

"Nu," diris la Grifo, "oni unue enviciĝas laŭlonge de la marbordo—"

"Du vicoj!" kritis la Falshelonio, "fokoj, helonioj, salmoj, kaj la ceteraj—antaŭen paſu dufoje—"

"Ĉiu kun omaro kiel partnero!" kritis la Grifo.

volas por koni vian historion, tiojn ĝi volas."

"Mi rakontos ĝin al ĝi," diris la Falshelonio, per profunda kava tono, "sidigū, kaj ne parolu antau ol mi finos."

Do ili sidigis, kaj neniu parolis dum pluraj minutoj: Aliceo pensis "mi ne komprenas kiel li povos fini, se li ne komencos," sed ĝi atendis pacience.

"Iam," diris la Falshelonio fine, kun profunda ĝemo, "mi estis vera Helonio."

Tiu ĵur vortojn sekvis tre longa silento, kiun interrompis nur fojfoja krieto "hjckrrh!" de la Grifo, kaj la konstanta profunda plorado de la Falshelonio. Aliceo preskaŭ starigis kaj diris, "dankon, sinjoro, pro via tre interesa rakonto," sed ĝi pensis ke neeviteble devas esti pli, do ĝi sidis kvicete kaj diris neniom.

"Kiam ni estis junaj," la Falshelonio daŭrigis, pli trankvile, kvankam li ankorau fojfoje ploris, "ni lernis en lernejo en la maro. La mastro estis maljuna Helonio—ni kutime nomis lin Testudo—"

"Kial vi nomis lin Testudo, se li ne estis tio?" demandis Aliceo.

sed Aliceo jam kutimigis atendi nur stangajn eventojn, kaj ŝajnis tre enuige kaj stulte ke la vivo plu okazas laŭkutime.

Do ĝi ekis pli mangi, kaj tre baldaŭ plenmangis la kukon.

* * * *

"Kuriozige kurioziga!" kritis Aliceo, (sin tiom surprizis, ke ĝi plene forgesis paroli laŭgramatike,) "nun mi malfermigas kiel la plej granda teleskopo iam ekzistinta! Adiaŭ, piedoj!" (ĉar kiom ĝi rigardis siajn piedojn, ili aspektis preskaŭ nevideblaj, ĉar ili farigis tiom malproksimaj), "ho, miaj kompatindaj piedetoj. Kiu surmetos viajn ŝuojn kaj strumpojn por vi nun, karuloj? Mi certe ne povos! Mi estos multe tro distanca por ĝeni min pri vi: vi devos prizorgi vin mem laueble—sed mi nepre estu afabla al ili," pensis Aliceo, "ĉar eble ili rifuzos marŝi kien mi volas! Mi persu: mi donos al ili novan paron da botoj ĉiun Kristnaskon."

Kaj ĝi plu planis kiel ĝi faros tion: "mi devos sendi ilin per la kuriero," ŝi pensis, "kaj kiom strange ŝajnos, sendi donacojn al la propriaj piedoj! Kaj kiom stranga aspektoj la adreso!"

AL S-RO DEKSTRA PIEDO DE ALICO,

L.A TAPISO,

kun AMO, DE ALICO

ho ve! kiajn absurdajojn mi diras!"

Ĝuste tiuomente ŝia kapo frapis la tegmenton de la halo: efektive ŝi nun estis iom pli ol tri metroj alta, kaj ŝi tuj prenis la malgrandan oran ŝlosilon kaj rapidis al la pordo de la ĝardeno.

Kompatinda Alice! ŝi nur malfacile sukcesis kuŝigi sur unu flanko kaj rigardi en la ĝardenon per unu okulo, sed trairi, nu tio estis eĉ pli serespera celo ol antaŭe: ŝi sidigis kaj denove ploris.

"Hontu!" diris Alice, "granda krabino kia vi," (ŝi certe pravis dirante tion!) "ploranta tie! Ĉesu jam nun, mi diras al vi!" Sed ŝi plu ploradis malgraue, plorante litrojn da larmoj, ĝis estis granda lago ĉirkaŭ ŝi, proksimume dek centimetroj profunda kaj etendiganta trans duono de la halo. Post kelka tempo, ŝi aŭdis nelautan paſadon de piedoj iom

"Ĉiu diras 'venu!' ĉi tie," pensis Alice, dum ŝi malrapide marsis sekante la Grifon; "neniam dum mia tuta vivo oni tiom ordonis al mi — neniam!"

Ili ne tre longe marsis antaŭ ol vidi el for la Falshelonion, kiu sidis malfeliĉe kaj sole sur malgranda roka breto, kaj, dum ili proksimiĝis, Alice povis aŭdi ĝin ĝemadi kvazau ĝia koro rompiĝos. Ŝi profunde kompatis ĝin: "pro kio ĝi malfelicas?" ŝi demandis al la Grifo, kaj la Grifo respondis,

per vortoj preskaŭ identaj kun la antaŭaj, "li nur imagas, ja: li ne havas nenian malfelicon, komprenu: veru!"

Do ili iris al la Fals-helonio, kiu rigardis ilin per grandaj okuloj plenaj de larmoj, sed diris nenion.

"Ĉi tie ĉi junulino," deris la Grifo, "ŝi

kiun tre malfelicigis la nombro da ekzekutoj ordonitaj de la Régino.

Tre baldaŭ ili atingis Grifon, kiu kuſis dormante en la sunlumo: (se vi ne scias kio estas Grifo, rigardu la bildon): "vigligu vin, pigrulo!" diris la Régino, "kaj konduku ĉi tiun junulinon por renkonti la Falshelonion, kaj por audi ĝian historion. Mi devas reiri por prizorgi kelkan ekzekutojn kiujn mi ordonis," kaj ŝi formaris, lasante Aliceon sola kun la Grifo. Al Alice la besto tute ne aspektis agrabla, sed ĝenerale ŝi opinias ke estos egale sendangere resti kiel sekve tiun sovagan Réginton: do ŝi atendis.

La Grifo sidigis kaj frotis sciajn okulojn: post tio ĝi rigardis la Réginton ĝis ŝi estis ne plu videbla: kaj post tio ĝi ridklukis. "Kia amuzo!" diris la Grifo, duone al ŝi, duone al Alice.

"Kio amuzas?" diris Alice.

"Nu, ŝi," diris la Grifo; "ĉi nur imagas, ja: oni neniam ekzekutas neniu, komprenu: venu!"

distancaj, kaj rapide sekigis sciajn okulojn por vidi kio venas. Estis la blanka kuniklo revenanta, elegante vestita, kun paro da blankaj kapridhaŭtaj gantoj en unu mano kaj bukedo en la alia. Alice sentis sin tiom serespera ke ŝi estis preta peti helpon de iu ajn, kaj dum la kuniklo pasis ŝin, ŝi diris per relauta, timeta voĉo, "Bonvolu, sinjoro—" La kuniklo ektremegis, suprenrigardis la tegmenton de la halo, el kie ŝajne venis la voĉo, faligis la bukedon kaj la blankajn kapridhaŭtajn gantojn, kaj forkuris en la obskuron kiel eble plej rapide.

Alice prenis la bukedon kaj la gantojn, kaj trovis la bukedon tiel belodora ke ŝi pluflaradis ĝin dum ŝi parolis al si— "ve, ve! kiom stranga estas ĉio hodiau! kaj hierau ĉio estis tute kutima: ĉu eble mi ŝangigis dum la nokto? Mi pensu: ĉu mi mem estis la sama persono kiam mi ellitiĝis

ĉimatenet? Mi kredas memori ke mi sentis min iomete diferenca. Se mi ne estas la sama, la demando estas: kiu en la mondo mi estas? Ha, jen la granda enigmo!" Kaj ŝi komencis pensi pri ĉiuj infanoj kiujn ŝi konas kiuj estas samagaj kiel ŝi, por trovi ĉu eble ŝi ŝanĝigis en iun el ili.

"Mi certas ke mi ne estas Gertrude," ŝi diris, "ĉar ŝia hararo estas tre bukla, kaj mia tute ne havas buklojn—kaj mi certas ke mi ne povas esti Florence, ĉar mi scias ĉiajn aferojn, kaj ŝi, ho! ŝi scias vere malmulton! Krome, si estas ŝi, kaj mi estas mi, kaj—ho ve! kiom enigme estas! Mi provu memori ĉu mi scias ĉion kion mi antaŭe sciis. Mi pensu: kvaroble kvin estas dek du, kaj kvaroble ses estas dek tri, kaj kvaroble sep estas dek kvar—ve! mi neniam atingos dudek tiel! Tamen, la Obla Tabelo ne gravas—ni provu Geografion. Londono estas la ĉefurbo de Francio, kaj Romo estas la ĉefurbo de Jorkširo, kaj Parizo—ho ve! ve! tio estas tute erara, mi certas! Evidente mi ŝanĝigis en Florencen! Mi provu diri 'Car jen la

partoj de la ludejo, Alico baldaŭ konkludis ke vere la ludo estas tre malfacila.

La ludantoj ĉiuj ludis samtempe sen atendi siajn vicojn, tutdume kverelante plej laŭtavoĉe, kaj post tre malmultaj minutoj la Regino furiozis, kaj ĉirkaŭstamfadis kriante, "senkapigu lin!" aŭ "senkapigu ŝin!" proksimume ĉiuminute. Ĉiuj kondamnitojn arrestis la soldatoj, kiuj kompreneble devis ĉesi esti arkoj por fari tion, tiel ke post proksimume duona horo plene mankis arkoj, kaj ĉiuj ludantoj, escepte de la Reĝo, la Regino, kaj Alico, estis arrestitaj kaj ekzekutotaj.

La Regino ĉesis ĉirkaŭkuradi, tute senspire, kaj diris al Alico, "ĉu vi renkontis la Falshelonion?"

"Ne," diris Alico, "mi eĉ ne scias kio estas Falshelonio."

"Venu do," diris la Regino, "kaj ĝi rakontos al vi sian historion."

Dum ili kune formarsis, Alico aŭdis la Reĝon diri per relaŭta voĉo al la tuta grupo, "ve ĉiuj estas pardonitaj."

"Nu, tio estas bona!" pensis Alico,

kaj la soldatoj devis fleksi sin, kaj stari sur siaj piedoj kaj manoj, por esti la arkoj.

La ĉefa malfacilajo kiun trovis unue Alice estis manipuli sian struton: ĝi sukcesis sufice komforte aranĝi ĝian korpon

sub sian brakon,
kun la kruroj
pendantaj, sed
plejofte, ĝuste
kiam ĝi sukcesis
bone rektigi la
kolon, kaj
pretis bati per
ĝia kapo, ĝi
insiste torde
turnis sin kaj

rigardis sian vizagón kun tia esprimo de senkompreno ke ĝi ne povis ne ekridi: kaj kiom ĝi sukcesis subenigi ĝian kapon, kaj estis preta rekomenca, tre konfuzis sian trovi ke la erinaco jam malruligis kaj forrampas: krom ĉio ĉi, kutime kresteto aŭ sulko blokis sian kien ajn ĝi volis bati la erinacon, kaj ĉar la fleksitaj soldatoj konstante rektigis sin kaj marsis al aliaj

laborema," kaj ĝi krucis siajn manojn sur siaj genuoj, kaj komencis, sed ĝia voĉo sonis rauka kaj stranga, kaj la vortoj ne estis samaj kiel antaŭe:

"Ĉar ĵen la eta krokodil'
Beligas sian voston,
Kaj versas akvon de la Nil'
Sur ĉiun oran oston!

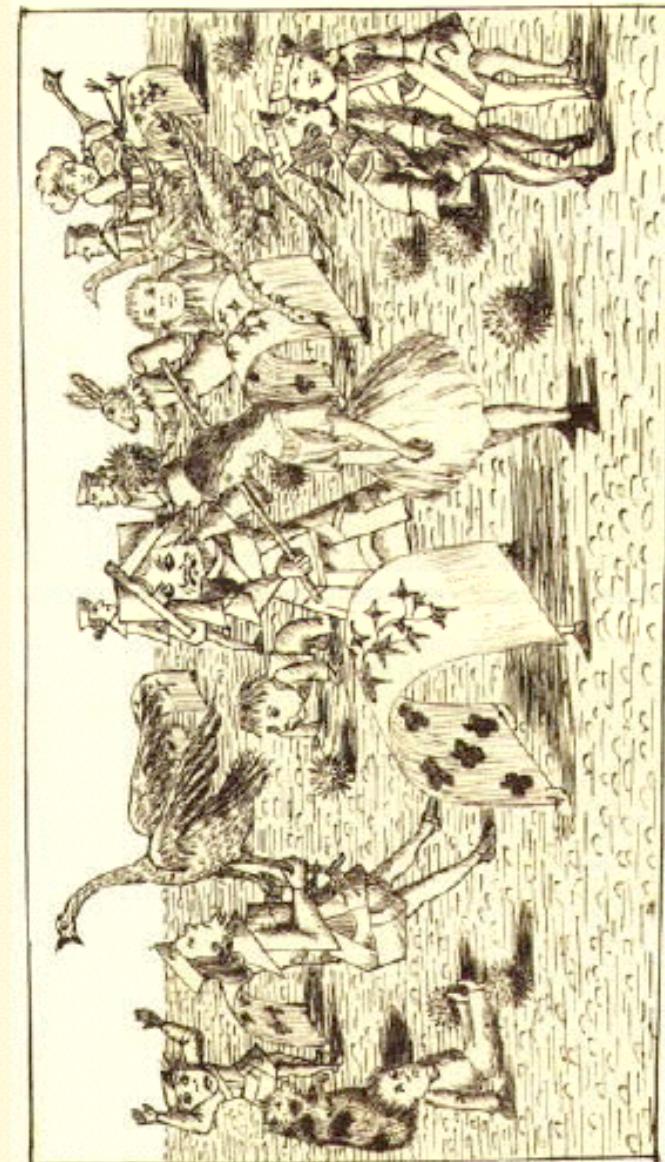
Feliĉe sonas lia rid'
Por kaŝi lian celon,
Kaj fidoj do kun plena fid'
Transnagas la makzelon!"

"Mi estas certa ke tiuj vortoj ne estas ĝustaj," diris kompatinda Alice, kaj siaj okuloj plenigis per larmoj dum ŝi pensis "nepre mi ja estas Florence, kaj mi devos logi en tiu aĉa dometo, kaj ludi per preskaŭ neniu ludiloj, kaj lerni, ho! tiom da lecionoj! Ne! Mi firme decidis: se mi estas Florence, mi restos ĉi tie! Ne utilos al ili subpuŝi siajn kapojn kaj diri 'veru supren, kara!' Mi nur suprenrigardos kaj

diros, "do kiu mi estas? unue diru al mi tion, kaj poste, se al mi plaĉas esti tiea persono, mi supreniros: se ne, mi restos ĉi tie ĝis mi fariĝos iu alia"—sed ve!" kriis Alice ekplorante, "mi volegas ke ili ja subpuŝu siajn kapojn! Min plene tedas esti tute sola ĉi tie!"

Dirante tion, ŝi rigardis siajn manojn, kaj ŝin surprizis vidi ke ŝi surmetis unu el la malgrandaj gantoj de la kunklo dum ŝi parolis. "Kiel mi povis fari tion?" persis ŝi; "sendube mi remalgrandigas." Ŝi surpiedigis kaj iris al la tablo por mezuri sin per ĝi, kaj trovis ke, laŭ sia plej bona takso, ŝi nun estas proksimume sesdek centimetrojn alta, kaj plu ŝrumpas rapide. Ŝi baldaŭ trovis ke la kaŭzo de tio estas la bukedo kiun ŝi tenas en la mano: ŝi haste faligis ĝin, nur suficatempe por eviti plenan forſrumpon, kaj trovis ke ŝi nun estas nur ok centimetrojn alta.

"Nun al la ĝardeno!" kriis Alice, dum ŝi rekuris rapide al la malgranda pordo, sed la malgranda pordo denove estis ŝlosita,

"Bone!" kriis la Régino. "Ĉu vi scias ludi kroketon?"

La soldatoj silentis kaj rigardis Aliceon, ĉar la demando evidente celis ŝin.

"Jes!" kriis Alice plej laute.

"Venu, do!" mūgis la Régino, kaj Alice eniris la procesion, multe demandante al si kio post nun okazos.

"Estas—estas tre bela tago!" diris timida voĉeto apud ŝi: ŝi marsadis apud la blanka kuniklo, kiu rigardetis malkviete ŝian vizaĝon.

"Tre," diris Alice, "kie estas la Markizino?"

"Ĉit, ĉit!" diris la kuniklo per mallauata voĉo, "ŝi aŭdos vin. La Régino estas la Markizino: ĉu vi ne scitis tion?"

"Ne, mi ne scitis," diris Alice, "de kio?"

"Régino de Keroj," diris la kuniklo flustre, metante ŝian bušon apud ŝian orelon, "kaj Markizino de Falshelonjo."

"Kio estas ili?" diris Alice, sed ne estis sufici tempo por la responde, ĉar ili jam atingis la kroketludejon, kaj la ludo tuj komencigis.

Alice opinias ke neniam ŝi vidis tiom kuriozan kroketludejon dum sia tuta vivo: ĝi konsistas tute el krestetoj kaj sulkoj: la kroketkugloj konsistas el vivantaj erinacoj, la maleoj el vivantaj strutoj,

kaj la malgranda ora ŝlosilo kuŝis denove sur la vitra tablo, "kaj nur estas eĉ pli malbone ol antaŭe!" pensis la kompatinda knabineto, "ĉar neniam mi estis tiom malgranda, neniam! Kaj mi diras ke estas domaĝe, tion mi diras!" Tiumomento ŝia piedo glitis,

kaj plas!

salakvokovris

ŝin ĝis ŝia mentono. Ŝia

unua penso

estis ke ŝi falis en la maron: poste

ŝi memoris ke ŝi estas sub

la tero, kaj

ŝi baldaŭ komprenis ke temas pri la lago de larmoj kiujn ŝi ploris dum ŝi estis tri metrojn alta. "Ho, ke mi ne estus tiom plorinta!" diris Alice, dum ŝi ĉirkaŭnagis, penante trovi elirejon; "nun mi punigas, mi supozas, per drono en miaj propraj larmoj! Nu! tio ja estos strangaĵo, tute

cerne! Tamen, ĉio estas stranga hodiaŭ."
Ĝuste tiam ŝi vidis ion plaŭdantan en la lago proksime al ŝi: unue ŝi pensis ke sendube ĝi estas rosmaro aŭ hipopotamo, sed baldaŭ ŝi memoris kiom malgranda ŝi mem estas, kaj baldaŭ ŝi povis vidi ke ĝi estas nur muso, kiu englitis same kiel ŝi.

"Ĉu iel utilus," pensis Alice, "paroli al tiu muso? La kunklo estas io tre malkutima, sendube, kaj tia estas mi ekde kiam mi subiris ĉi tie, sed tio ne signifas ke la muso ne povas paroli. Mi kredas ke estas dezirinde provi."

Do ŝi komencis: "ho Muso, ĉu vi scias kiel eliri el ĉi tiu lago? Min tre lacigas naĝado ĉi tie, ho Muso!" La muso rigardis ŝin iom dubeme, kaj sajnis al ŝi ke ĝi palpebrumis per unu el siaj okuletoj, sed ĝi diris nenion.

"Eble ĝi ne komprenas," pensis Alice; "versajne ĝi estas Franca muso, veninta kun Vilhelmo la Konkerinto!"² (ĉar, malgraŭ sia scio pri historio, Alice tute ne klare konceptis antaŭ kiom da jaroj io okazis), do ŝi rekomenis: "ou

² Franca reĝo kiu konkeris Brition en la jaro 1066 p.K.

La Regino fortunigis kolere de li kaj diris al la Fanto, "turnu ilin!"

La Fanto obeis, tre zorge, per unu piedo.

"Starigu!" kriis la Regino per akra, laŭta voĉo, kaj la tri ĝardenistoj tuj eksaltis, kaj komencis riverenci al la Reĝo, la Regino, la Regaj infanoj, kaj ĉiu alia.

"Cesigu tion!" kriegis la Regino, "vi kapturigas min." Kaj, turninte sin al la rezarbo, ŝi pludiris "kion vi faradis ĉi tie?"

"Placu al via Mosto," diris Du per tre humila tono, surgenuigante dum li parolis, "ni penis—"

"Mi vidas!" diris la Regino, kiu intertempe ekzamenadis la rozojn, "senkapigu ilin!" kaj la procesio plu marsis, tri el la soldatoj postrestis por ekzekuti la tri povrajn ĝardenistojn, kiuj kuris al Alice por protektigi.

"Oni ne senkapigos vin!" diris Alice, kaj ŝi metis ilin en sian poson: la tri soldatoj marsis unufoje ĉirkau ŝin, serĉante ilin, kaj poste trankvile formarsis por reatingi la alicajn.

"Ĉu vi senkapigis ilin?" kriis la Regino.

"Iliaj kapoj estas for," la soldatoj kriis responde, "placu al via Mosto!"

tion al la Fanto de Keroj, kiu nur klinis sin kaj ridetis responde.

"Idioto!" diris la Regino, levante sian nazon, kaj ŝi demandis al Alice, "kiel vi nomigas?"

"Mi nomigas Alice, plăcu al via Mosto," diris Alice tre aŭdace, ĉar ŝi pensis "ho, ili estas nur ludkartaro! Ne necesas timi ilin!"

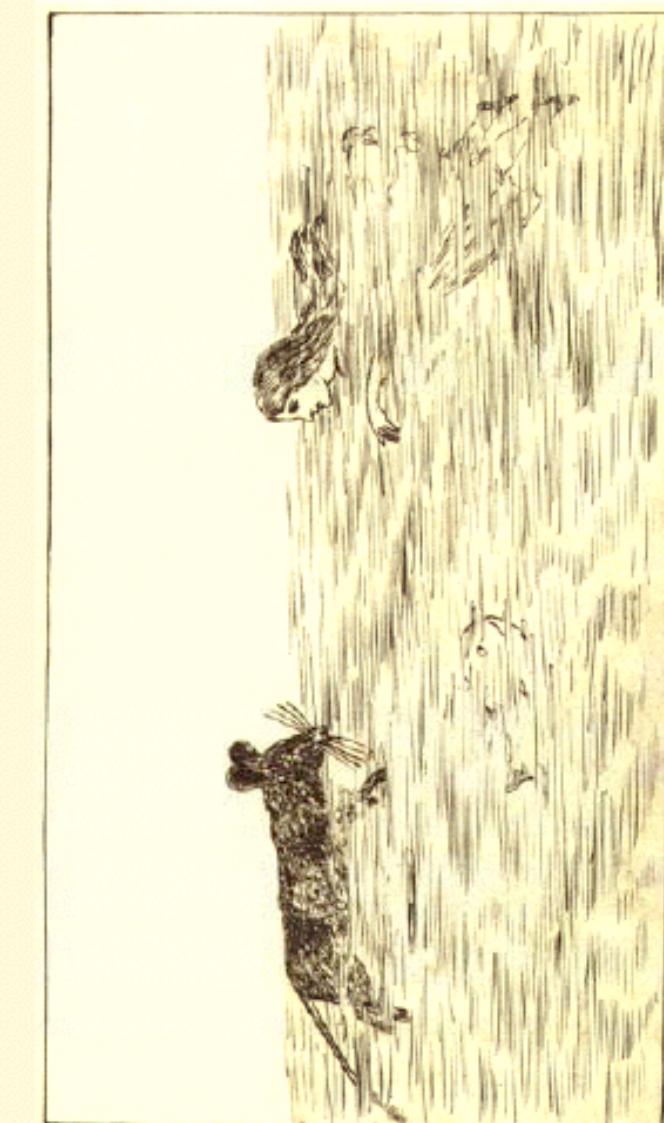
"Kiuj estas tiuj?" diris la Regino, indikante la tri ĝardenistojn kuſantajn ĉirkau la rozarbo, ĉar, pro tio ke ili kuſis survizage, kaj la ilustraĵo sur iliaj dorsoj estis sama kiel tiu sur la ceteraj kartoj, ŝi ne povis sci ĉu ili estas ĝardenistoj, aŭ soldatoj, aŭ korteganoj, aŭ tri el ŝiaj propraj infanoj.

"Kiel mi sciis?" diris Alice, kaj ŝin surprizis ŝia propra kurago, "ne koncernas min."

La Regino farigis karmezina pro furioso, kaj, regardinte ŝin kolere dum minuto, ŝi komencis tondre krii, "serkapigu—"

"Absurdaĵo!" diris Alice, tre laŭte kaj decideme, kaj la Regino silentigis.

La Reĝo metis sian manon sur ŝian brakon kaj diris timide, "memoru, kara! Si estas nur infano!"

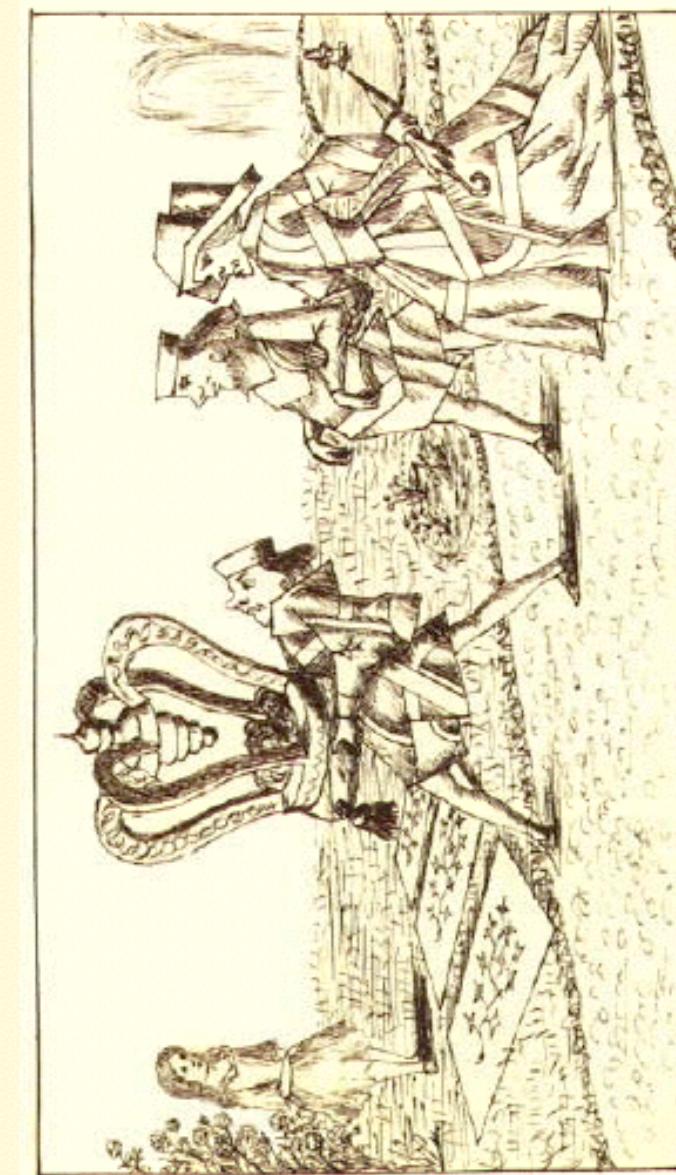

est ma chatte?"² tio estis la unua frazo en sia lernolibro de la Franca lingvo. La muso eksaltis en la akvo, kaj ŝajnis timtremi: "ho, mi petas pardonon!" kriis Alico tuj, timante ke ŝi vundis la sentojn de la kompatinda besto. "Mi tute forgesis ke vi ne amas katojn!"

"Ne amas katojn!" kriis la muso, per akra, pasia voĉo. "Ĉu vi amus katojn se vi estus mi?"

"Nu, eble ne," diris Alico per trankvila tono; "ne koleru. Sed mi vere deziras povi montri al vi nian katon Dina: mi kredas ke vi amus katojn se vi povus vidi ŝin. Si estas tre kara, kviceta besto," Alico diris, duone al si, dum ŝi naĝis legere en la lago, "si sidas ronronante tre bele apud la kameno, lekante siajn piedojn kaj lavante sian vizagon: kaj estas tre pluzure karesi ŝin, kaj ŝi bonege kaptas musojn—ho! bonvolu pardoni!" kriis kompatinda Alico denove, ĉar ĉifoje la muso tremegis, kaj ŝi sentis ke nepre

² "Kie estas mia kato?"

Regino! la Regino!" kaj la tri ĝardenistoj tuj jetis sin survizage. Sonis multaj piedpaſoj, kaj Alico turnis sin, fervora vidi la Reginon.

Unue venis dek soldatoj portantaj bastonojn: ĉiu ĵ estis laŭforme similaj al la tri ĝardenistoj, plataj kaj oblongaj, kun la manoj kaj piedoj ĉe la anguloj: sekvis la dek korteganoj; ili ĉiu ĵ estis ornamitaj tute per karooj, kaj marĝis duope, same kiel la soldatoj. Post ili sekvis la Regaj infanoj: ili estis dek, kaj la karuletoj venis gaje saltetante, man-en-manen: ili ĉiu ĵ estis ornamitaj per keroj. Sekvis la gastoj, plejparte regoj kaj reginoj, kaj inter ili Alico rekonis la blankan kuniklon: ĝi paroladis rapide kaj nervoze, ridetis pro ĉio dirita, kaj preterpasis sen rimarki ŝin. Sekvis la Fanto de Keroj, portante la kronon de la Reĝo sur kuseno, kaj, lastaj en ĉi tiu granda procesio, venis L.A. REĜO KAJ L.A. REGINO DE KEROJ.

Kiam la procesio atingis la lokon de Alico, ili ĉiu ĵ haltis kaj rigardis ŝin, kaj la Regino diris severe, "kiu estas tiu?" Si diris

si ofendis ĝin. "Ĉu mi ofendis vin?"

"Ofendis, ĉu vi bezonas demandi!" kriis la muso, kiu tremis tutkorpe pro furiozo; "nia familio de ĉiam malamas katojn! Fiaj, aĉaj, maldecaj bestoj! Ne plu parolu al me pri ili!"

"Tute ne!" diris Alico, rapidante sanguī la temon de la konversacio. "Ĉu vi—ĉu vi—amas—hundojn?" La muso ne respondis, do Alico plu parolis fervore: "estas vere kara hundeto proksime al nia domo, mi volonte montrus al vi! Malgranda helokula terhundo, sciu, kun ho! tre longaj buklaj brunaj haroj! Kaj ĝi reportas aĵojn kiujn oni jetas, kaj ĝi sidigas kaj petas sian mangon, kaj faras ĉiajn aferojn—mi eĉ ne povas memori multajn el ili—kaj ĝi apartenas al kultivisto, kaj li diras ke ĝi mortigas ĉiu ĵ ratojn kaj—ho, ve!" diris Alico malgoje, "mi kredas ke denove mi ofendis ĝin!" ĉar la muso fornaĝadis de si kiel eble plej forte, kaj faris grandan brukonfuzon en la lago dum ĝi naĝis.

Do ŝi vokis al ĝi moltone: "muso kara! Bonvolu reveri, kaj ni ne plu diskutas katojn, nek hundojn, se vi ne amas ilin!" Aŭdinte tion, la muso turnis sin kaj malrapide renagis al ŝi: ĝia vizago estis tute pala (pro pasio, Alico pensis), kaj ĝi diris, per nelaŭta, trema voĉo, "ni iru al la bordo, kaj tie mi rakontos al vi mian historion, kaj vi komprenos kial mi malamas katojn kaj hundojn."

Ili ja ĝustatempe foriris, ĉar la lago farigis tre plena de birdoj kaj bestoj falintaj en ĝin: estis Anaso kaj Dido, Lorio kaj Agleto, kaj pluraj aliaj kuriozaj bestoj. Alico gvidis, kaj la tut grupo nagiĝis al la bordo.

mi aŭdis la Reginon diri ke ŝi pripensas senkapigi vin!"

"Pro kio?" diris la unua parolinto.

"Tute ne koncenas vin, Du!" diris Sep.

"Jes, ja koncernas lin!" diris Kvin, "kaj mi informos lin: estis ĉar vi portis al la kuiristino tulipradikojn anstataŭ terpomojn."

Sep forĝetis sian broson, kaj ĵus komencis diri, "nu! El ĉiuj maljustaj—" kiam lia okulo ekvidis Alicon, kaj li subite ĉesis paroli: la aliaj turnis sin por rigardi, kaj ili ĉiuj deprenis siajn ĉapelojn kaj profunde klinis sin.

"Bonvolu diri al mi, mi petas," diris Alico timide, "kial vi farbas tiujn rozojn?"

Kvin kaj Sep rigardis Dun, sed diris nenion: Du komencis diri, per nelaŭta voĉo, "nu, Fraŭlino, la fakteto estas ke ĉi tiu devas esti ruĝa rozarbo, kaj ni erare enmetis blankan, kaj se la Reĝino eksciis, ni ĉiuj trovus niajn kapojn dehakitaj. Do, komprenu, ni laueble strebas, antau ŝia revero—" Tiumente Kvin, kiu maltrankvile transrigardadis la ĝardenon, elkriis "la

Capitro 13

Granda rozarbo staris apud la enirejo de la ĝardeno: la rozoj kreskantaj sur ĝi estis blankaj, sed tri ĝardenistoj okupe kolorigadis ilin ruĝaj. Alco opinis tion tre kurioza, kaj ŝi proksimigis por rigardi, kaj ĝuste kiam ŝi estis apud ili, ŝi aŭdis unu el ili diri "atentu, Kvin! Ne versu farbon sur min tiel!"

"Ne mi kulpas," diris Kvin per paŭta tono. "Sep frapis mian kubeton."

Je tio Sep suprenrigardis kaj diris, "jes ja, Kvin! Ĉiam akuzu aliajn!"

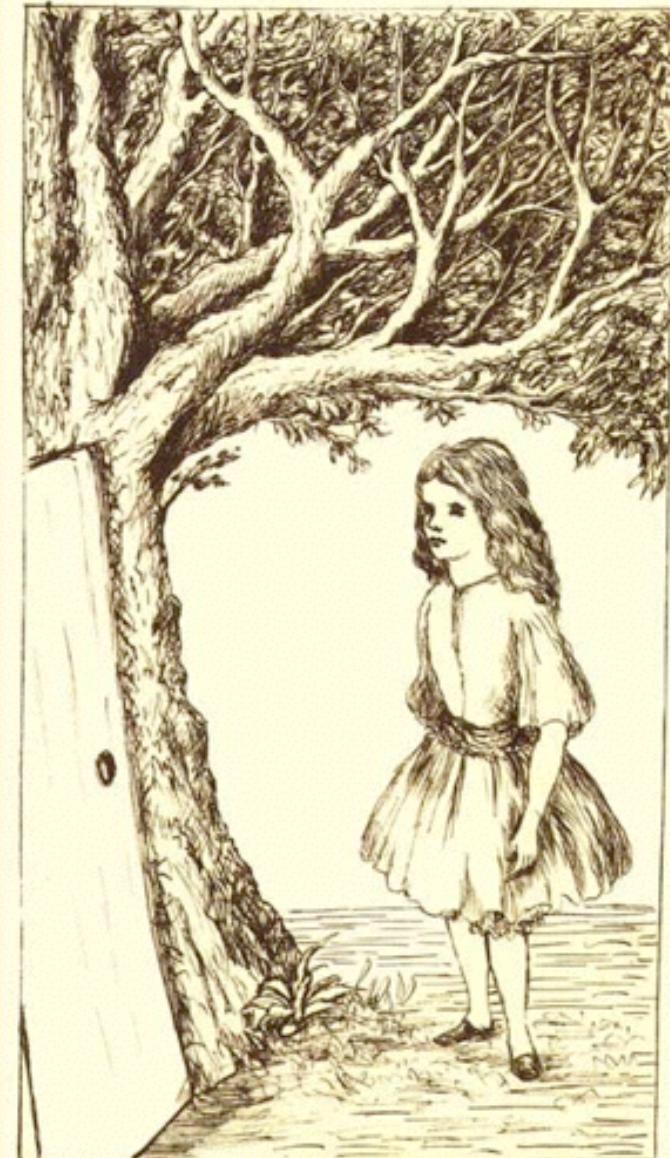
"Vi ne parolu!" diris Kvin, "jam hierau

Capitro 11

La grupo kiu kunigis sur la bordo vere estis kuriozaspekta — la birdoj kun kotkovritaj plomoj, la bestoj kies felo premigis plate sur la hauto — kaj ĉiuj gutis pro malsekeco, kaj estis malafablaj, kaj malkomfortaj. La unua tasko, kompreneble, estis kiel resekigis: ili interparolis pri tio, kaj tute ne surprizate Alice trovis sin familiare konversacianta kun la birdoj, kvazaŭ koninte ilin dum sia tuta vivo. Efektive, si tre longe kverelis kun la Lorio, kiu fine komencis paŭti, kaj diris nur "mi estas pli aĝa ol vi, do nepre plej bone scias," kaj tion Alice rifuzis akcepti sen scii kiom aĝa estas la Lorio, kaj ĉar la Lorio persiste rifuzis informi pri sia aĝo, nenio pli estis direbla.

granda ke unue la sento estis tre stranga, sed ĝi plene kutimigis post unu aŭ du minutoj, kaj komencis paroli al si kiel kutime: "nu! jen duono de miaj planoj nun estas realigitaj! Kiom konfuzas tiom da ŝangigoj! Mi neniam certas kia mi estos, de unu minuto ĝis alia! Tamen, mi reakiris mian ĝustan altecon: la sekva tasko estas eniri tiun belan ĝardenon—kiel fari tion?"

Dirante tion, ĝi rimarkis ke unu el la arboj havas pordejon kiu kondukas rekte en ĝin. "Tre kurioze!" ĝi pensis, "sed ĉio estas kurioza hodiau: nu, mi eniru." Kaj ĝi eniris.

Denove ĝi trovis sin en la longa halo, kaj proksima al la malgranda vitra tablo: "nun, mi sukcesos pli bone ĉifoje," ĝi diris al si, kaj komencis prenante la malgrandan oran ŝlosilon kaj malŝlosante la pordon kiu kondukis en la ĝardenon. Post tio ĝi ekkomencis mordeti la agarikerojn ĝis ĝi farigis ĉirkau tridek kvin centimetrojn alta: post tio ĝi marsis laŭ la malgranda koridoro: kaj post tio—ĝi finfine trovis sin en la bela ĝardeno, inter la brilantaj florbedoj kaj la malvarmaj fontoj.

Fine la muso, kiu ŝajnis havi iom da autoritato inter ili, vokis "sidigu, ĉiu, kaj atentu min! Mi baldaŭ sufice sekigos vin!" Ĉiu tuj sidigis, tremante pro malvarmo, en granda cirklo, kun Alice en la centro kun siaj okuloj maltrankvile fixitaj al la muso, ĉar ĝi estis certa ke ĝi baldaŭ severe malvarmumos se ĝi ne sekigos tre baldaŭ.

"Ahem!" diris la muso, aplombe, "ĉu ĉiu estas pretaj? Jen la plej seka sekajo kiun mi konas. Silentu ĉiu, bonvole!

"Vilhelmo la Konkerinto, kies celon favoris la papo, baldaŭ trovis subtenon de la Angloj, kiu volis gridistojn, kaj kiu lastatempe multe kutimigis al uzurpado kaj konkerado. Edvino kaj Morkaro, la grafoj de Mercio kaj Nortumbrio—"

"Uf!" diris la Lorio, tremante pro malvarmo.

"Pardonu?" diris la muso, sulkante la frunton sed tre ĝentile, "ĉu vi parolis?"

"Ne mi!" diris la Lorio rapide.

"Mi kredis ke jes," diris la muso, "mi daŭrigas. Edvino kaj Morkaro, la grafoj de Mercio kaj Nortumbrio, deklaris sin por li; kaj

ĉe Stigardo, la patriota ĉefepiskopo de Kanterburio, trovis konsilinde akompani Edgaron Atelingon por renkonti Vilhelmon kaj proponi al li la kronon. La konduto de Vilhelmo unue estis modera—"kiel estas nun, kara?" diris la muso, turnante sin al Alice dum ĝi parolis.

"Ankorau plene malseka," diris kompatinda Alice, "sajne tute ne sekigas min."

"Tiuokaze," diris la Dido solene, surpiedigante, "mi proponas ke la kunveno prokrastigu, por la tuja adopto de pli energiaj rimedoj—"

"Parolu klare!" diris la Anaso, "mi ne komprendas kion signifas duono de tiuj grandaj vortoj, kaj krome, mi ne kredas ke vi mem komprendas ilin!" Kaj la Anaso kvakis komfortan kaſitan ridon. Kelkaj el la aliaj birdoj pepis audeble.

"Mi nur intencis diri," diris la Dido per offendita tono, "ke mi konas domon proksiman al ĉi tie, kie ni povus sekigi la junulinon kaj la ceterajn grupanojn, kaj post tio ni povus komforte aŭskulti la rakonton heur, mi kredas, vi bonvolis promesi rakonti al ni," klenante sin solene antau la muso.

"Nu! Kio vi estas?" diris la kolombo. "Mi vidas ke vi provas elpensi ion."

"Mi—mi estas malgranda knabino," diris Alice, iam dube dum ŝi memoris kiom da ŝangoj ŝi spertis.

"Tute versajne!" diris la kolombo, "mi jam vidis multajn, sed neniam eĉ unu kun kolo kia via! Ne, vi estas serpento, mi tute bone scias tion! Mi supozas ke vi diros al mi nun ke neniam vi gustumis ovon!"

"Mi ja gustumis ovojn, certe," diris Alice, kiu estis tre verema infano, "sed mi ne volas viajn. Al mi ne placas nekuiritaj!"

"Nu, foriru do!" diris la kolombo, kaj ĝi rekomfortigis sin en sia resto. Alice kaŭrigis inter la arboj laueble, ĉar ŝia kolo plurfoje implikiĝis inter la branĉoj, kaj plurfoje ŝi devis halte kaj liberigi ĝin. Baldaŭ ŝi memoris ke ŝi plu tenas la agarikerojn en la mano, kaj tre zorge ŝi ekmordetis, unue unu pecon kaj poste la alian, kelkfoje altigante kaj kelkfoje malaltigante, ĝis ŝi sukcesis reatingi sian normalan alton.

Jam de tiom longe ŝi ne estis ĝuste

"Mi provis ĉion!" diris la kolombo senespere, kun ia ploredo: "sajne nenio suficias por ili!"

"Mi tute ne komprendas pri kio vi parolas," diris Alice.

"Mi provis la radikojn de arboj, kaj mi provis bordojn, kaj mi provis hegojn," la kolombo pludiris sen atenti ĝin, "sed la serpentoj! Nenio kontentigas ilin!"

Por Alice estis pli kaj pli enigme, sed ŝi opinias ke ne utilus denove paroli antau ol la kolombo finos.

"Kvazaŭ ne estas sufice malfacile elkovi la ovojn!" diris la kolombo, "sed mi devas atenti pri serpentoj tage kaj nokte! Mi eĉ ne unu dormeton spertas de tri semajnoj!"

"Mi tre bedaŭras ke vi ĝenigis," diris Alice, kiu komencis kompreni ĝin.

"Kaj mi ĵus okpuis la plej altan arbon en la arbaro," pludiris la kolombo fortigante sian vocon ĝis ĝi farigis ŝriko, "kaj mi ĵus ekkredis ke mi fine liberigis de ili, sed ili neeviteble venas el la cielo! Uh! Serpento!"

"Sed mi ne estas serpento," diris Alice. "Mi estas—mi estas—"

La muso ne oponis tion, kaj la tutu grupo movis sin laŭlonge de la riverbordo, (car la lageto jam komencis elflu i el la koridoro, kaj ĝian randon frangis junkoj kaj neforgesuminoj), farante malrapidan procesion, la Dido gvidis. Post kelka tempo la Dido serpaciencigis, kaj lasinte la Arason gvidi la ceterajn grupanojn, ĝi movis sin pli rapide kün Alice, la Lorio, kaj la Aglido, kaj baldaŭ ili atingis malgrandan domon, kaj tie ili sidis komforte apud la fajro, vendinte sin per lantukoj, ĝis la aliaj grupanoj alvenis, kaj ili ĉiuj denove estis sekaj.

Post tio ili ĉiuj residigis en granda cirklo sur la bordo, kaj petis la muson komenci sian rakonton.

"Mia estas longa kaj malfelica!" diris la muso, turnante sin al Alice, kaj ĝemante.

"Longa, certe," diris Alice, rigardante la voston de la muso miroplene; ĝi estis volvita ĉirkaŭ la tutu grupo—"sed kial vi nomas ĝin malfelica?" Kaj ŝi plu cerbumis pri tio dum la muso parolis, tiel ke ŝia koncepto pri la rakonto estis ĉi tia:

Vi logis sub la mato
 Komforte kiel rato
 Sed pro la nigra fato
 Ankau estis kato!
 Kaj estis
 kromabundo
 Malgoja ĉe
 Ĉi korfundo,
 Ja estis ^{ĉe} dum ĉiu lundo:
 Nu, dum ankau hundo!
 la kat'
 forestas,
 La musoj
 ĝoje
 festas,
 Sed, he!
 (Merkrede, laŭkrede)
 Venis hund' kaj
 kat', kaj
 serv' al la
 hund'
 hund'
 vigla kat'
 Estigis
 muso
 glat'
 Sude
 ĉe
 ĉe
 ĉe
 ĉe
 ĉe

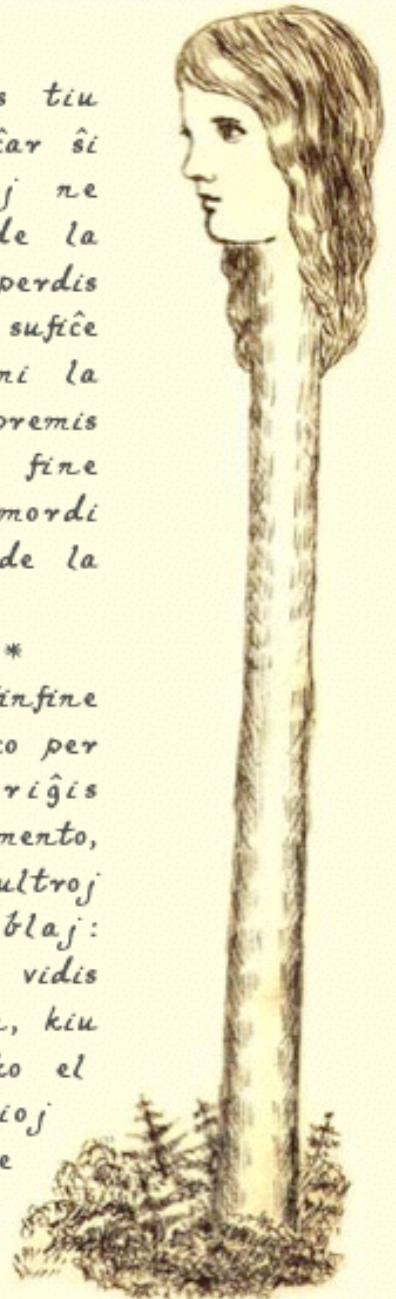
"Kio povas esti tiu verdajo?" diris
 Alico, "kaj kien iris miaj ŝultroj? Kaj
 ho! miaj kompatindaj manoj! kial mi ne
 povas vidi vin?" Si movadis ilin dum ŝi
 parolis, sed sekvis sajne neniу rezulto,
 escepte de cometaj skuadoj de la folioj. Post
 tio ŝi provis movi sian kapon malsupren al
 siaj manoj, kaj ĝoje trovis ke ŝia kolo estas
 fleksebla facile ĉiudirekte, kvazaŭ serpento.
 Si ŝi sukcesis kurbiĝi ĝin laŭ gracia
 zigzago, kaj estis preta plongi inter la
 foliojn, kiujn ŝi trovis esti nur la suproj
 de la arboj de la arbaro en kiu ŝi vagadis,
 kiiam akra siblado devigis ŝin retiri sin:
 granda kolombo flugis sur ŝian vizagon, kaj
 batadis ŝin
 feroce per siaj
 flugiloj.
 "Serpento!"
 kriegis la kolombo.
 "Mi ne
 estas serpento!"
 diris Alico
 indigne, "lasu
 min!"

Si multe timigis tiu tre subita sango, sed ĉar si ne ŝrumpis plu, kaj ne faligis la supraĵon de la agariko, si ankorau ne perdis esperon. Aperau estis sufice da spaco por malfermi la bušon, ĉar sia mentono premis sian piedon, sed si fine sukcesis kaj povis demordi ereton de la supraĵo de la agariko.

* * * *

"Jen! mia kapo finfine estas libera!" diris Alice per ĝoja tono, kiu farigis alarmtono post plia momento, kiam si trovis ke siaj sultroj tute ne estas videblaj: malsupren rigardante si vidis nur enorme longan kolon, kiu sajnis levigi kiel trunko el maro de verdaj folioj kuſantaj multe malsupre de si.

"Vi ne atentas!" diris la muso al Alice severe, "pri kio vi pensas?"

"Bonvolu pardoni," diris Alice tre humile, "vi atingis la kviran kurbiĝon, mi kredas?"

"Vi ne aŭskultas mian odon!" kriis la muso, akre kaj tre kolere.

"Nodon!" diris Alice, fervora esti utila, kaj ĉirkaŭrigardante malkvieta, "ho, lasu min helpi malligii ĝin!"

"Mi faros tute nenion tian," diris la muso, levigante kaj formasante de la grupo, "vi insultas min, parolante tiajn absurdajojn!"

"Mi ne intencis insulti!" pledis kompatinda Alice, "sed vi ege facile offendigas, sciui."

La muso nur grumblis responde.

"Bonvolu reveni kaj fini vian rakonton!" Alice volis, kaj la aliaj ĉiuj diris hore "jes, bonvolu!" sed la muso nur rifuze skuis siajn orelojn, kaj formarsis rapide, kaj baldaŭ ĝi ne plu estis videbla.

"Ja domaĝe ke ĝi rifuzis resti!" gemis la Lorio, kaj maljuna Krabo uzis la

oportunon por diri al sia filino, "ha, kara! Tio instruu al vi ke vi neniam kolerigu!" "Cet, Panjo!" diris la juna Krabo, iam mordeme, "vi eĉ eltrivus la paciencon de ostro!"

"Mi volontege havus Dinan ĉi tie, mi scias tion!" diris Alice pervoĉe, parolante al neriu specifa, "si baldaŭ reportus ĝin!"

"Kaj kiu estas Dina, se me rajtas demandi tion?" diris la Lorio.

Alice respondis volonte, ĉar ŝi estis ĉiam preta paroli pri sia amata besto, "Dina estas nia kato. Kaj ŝi estas lertega pri kaptado de musoj, vi ne povas imagi tion! Kaj ho, se vi nur povus vidi ŝin ĉasi la birdojn! Nu, ŝi manĝas birdeton apenaŭ vidinte ĝin!"

Tiu parolo kaŭzis remarkindan sensacion en la grupo: kelkaj birdoj forrapidis tuj; unu maljuna pigo komencis surmeti mantelon tre zorge, komentante, "mi vere devas iri hejmen: la noktaero damagaς mian gorgon," kaj kanario vokis per tremanta voĉo al siaj infanoj, "forveru de ŝi, karuloj, ŝi ne estas tauga kompano por vi!" Diverspretekste, ili ĉiuj foriris, kaj Alice baldaŭ restis sola.

prenis la nargileon el sia bušo, kaj malsupreneniris de la agariko, kaj forrampis en la herbon, nur komentante dum ĝi iris: "la supraĵo altigos vin, kaj la trunketo malaltigos vin."

"La supraĵo de kio? La trunketo de kio?" pensis Alice.

"De la agariko," diris la raupo, tutkvazaŭ ŝi parolis pervoĉe, kaj post plia momento ĝi estis ekster sia vidpovo.

Alice restis kontemplante la agarikon dum minuto, kaj post tio ŝi plukis ĝin kaj zorge rompis ĝin en du partojn, prenante la tiagon per unu mano, kaj la supraĵon per la alia. "Kion faras la trunketo?" ŝi diris,

kaj manĝetis eron por provi: la sekvan momenton ŝi sentis grandejan baton al sia mentono: ĝi frapis ŝian piedon!

"Vi erare deklamis tion," diris la raŭpo.

"Ne tute ĝuste, mi agnoskas," diris Alice timide, "kelkaj vortoj ĝenigas."

"Vi fuſis ĝin de la komenco ĝis la fino," diris la raŭpo firme, kaj daŭris silento dum pluraj minutoj: la raŭpo la unua parolis.

"Kiom granda vi volas esti?" ĝi demandis.

"Nu, ne gravas vere la grandeco," Alice rapide respondis, "sed ne placas tiom ofte ĝenigas, sciu."

"Ĉu vi estas kontenta nun?" diris la raŭpo.

"Nu, mi preferus esti komete pli granda, sinjoro, se ne ĝenus vin," diris Alice, "ok centimetroj estas aĉa grandeco."

"Ĝi estas vere tre bona grandeco!" diris la raŭpo kolere, etendante sin supren dum ĝi parolis (ĝi estis precize ok centimetrojn longa).

"Sed mi ne kutimas al ĝi!" pledis povra Alice per kompatiga tono, kaj ŝi pensis "se nur la bestoj ne tiom facile offendigus!"

"Vi kutimigos dum la forpaso de tempo," diris la raŭpo, kaj ĝi metis la nargileon en sian bušon, kaj rekomencis fumi.

Ĉifoje Alice atendis pacience ĝis ĝi decidis denove paroli: post kelkaj minutoj la raŭpo

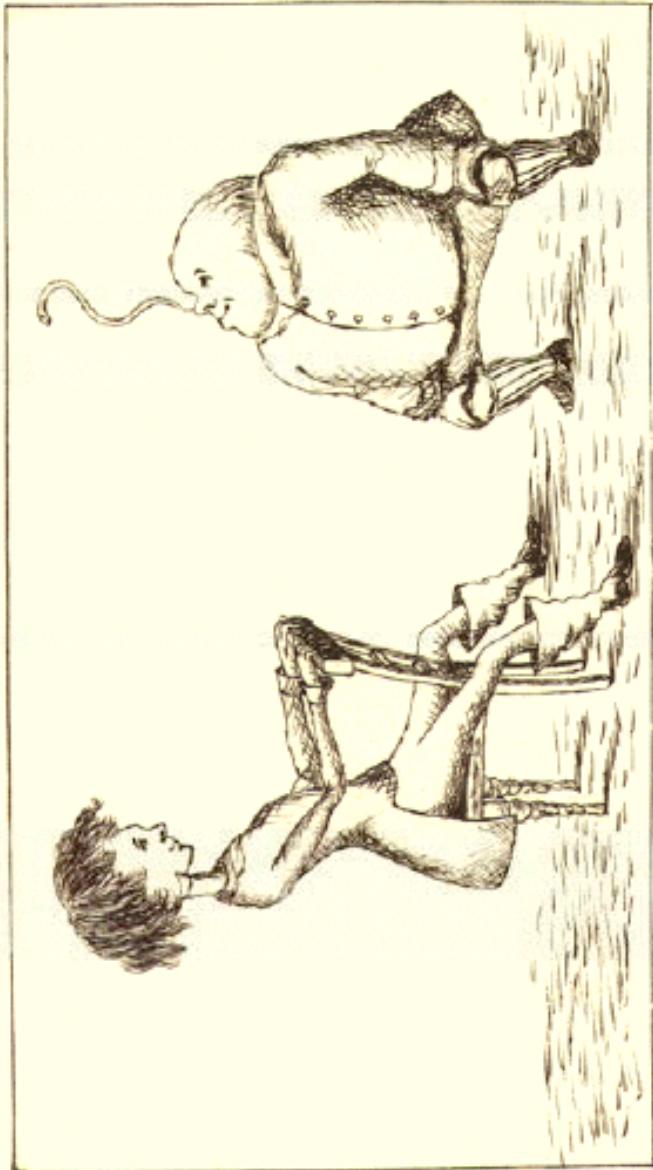
Si sidis kelkatempe, malgoje kaj silente, sed post nelonge si denove estis bonspirita, kaj si rekomenis paroli al si kiel kutime: "se nur kelkaj el ili estus restintaj iom pli longe! kaj mi komencis esti tre amikema kun kelkaj el ili—vere la Lorio kaj mi estis preskaŭ fratinoj! kaj ankaŭ tiu kara Agleto! Kaj la Anaso kaj la Dido! Kiel bele la Anaso kantis al ni dum ni venis tra la akvo: kaj se la Dido ne estus koninta la vojon al tiu kara dometo, mi tute ne scias kiom ni resekigus nin—" kaj ne eblas sci kiom longe si babiladus al si tiel, se si ne subite ekaŭdus la sonon de pašantaj piedoj.

Venis la blanka kuriklo, malrapide trotante, kaj rigardante malkvieta dum ĝi iris, kvazaŭ perdinte ion; kaj si aŭdis ĝin murmuradi al si, "la Markizino! la Markizino! ho miaj karaj piedoj! ho miaj fejo kaj lipharoj! Si ekzekutigos min, tiel certe kiel musteloj estas musteloj! Kie do mi faligis ilin, kie?" Alico preskaŭ tuj divenis ke ĝi serĉas la bukedon kaj la paron da blankaj kapridhauptaj gantoj, kaj

7.
"Vi estas maljuna, sed en tiu fazo
Per okuloj jam feblaj vi spete maljunon.
Lerte ŝonglas angilon surpinte de l' nazo —
Vi kiel novagon ĉe metis sub sunon?"

8.

"Mi respondis trifoje, kaj tio sufficas,"
Al li devis la patro, "vi tro arrogante
Sajne kredas: malspari la tempom mi riĉas!
Piedbaton ricevos do vi elegante!"

si komencis serĉi ilin, sed ili nenie estis videblaj — sajne ĉio sangigis post sia naĝo en la lago, kaj sia marsado laŭlonge de la riverbordo kun ĝia frango el junkoj kaj reforgesuminoj, kaj la vitra tablo kaj la pordeto estis malaperintaj.

Baldau la kuniklo rimarkis Aliceon, dum ŝi staris senkomprene ĉirkaŭrigardante, kaj tuj diris per rapida kolera tono, "nu, Mari-Ann! kion vi faras ĉi tie? Kuru hejmen jam nun, kaj serĉu sur mia tualetotablo miajn gantojn, kaj bukedon kaj alportu ilin, laueble plej rapide, ĉu vi aŭdas?" kaj Alice tiom temis ke ŝi tuj

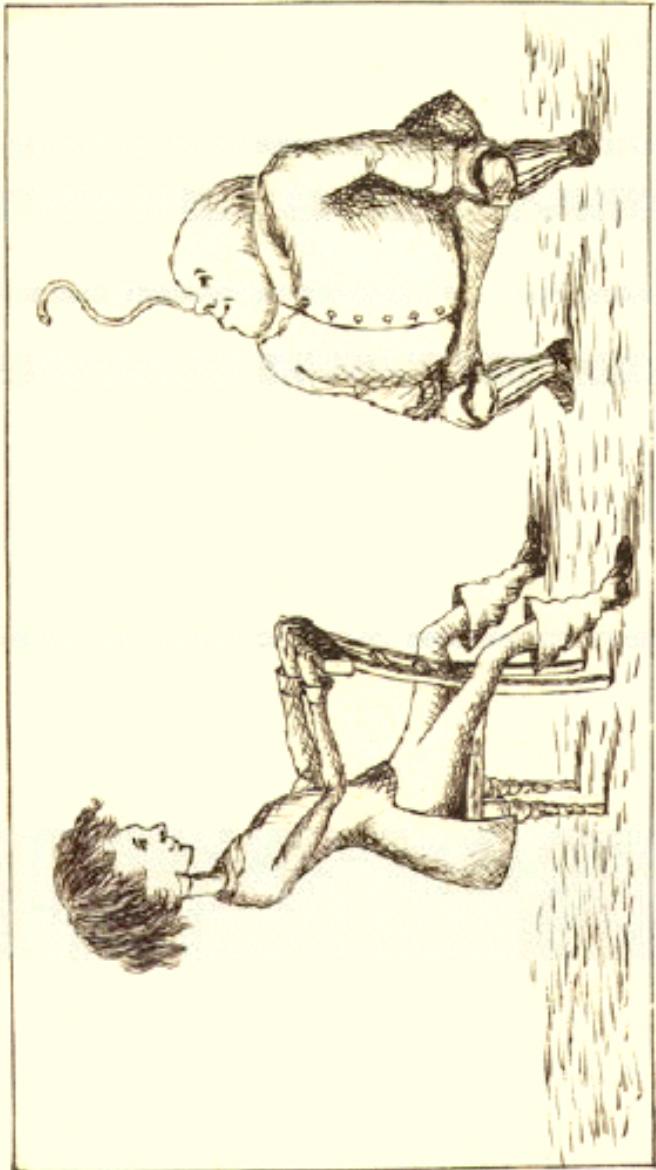
forkuris sen diri ĉe vorton, laŭ la direkto kiun la kunklo indikis.

Si baldaŭ trovis sin antaŭ belaspekta dometo, sur kies pordo estis brila latuna ŝildo kun la nomo B. KUNKLO. Si eniris, kaj rapidis al la supra etago, plena de timo ke si renkontos la realan Mari-Annon kaj forsendigis el la domo antaŭ ol trovi la gantojn: si scuis ke unu paro estis perdita en la koridoro, "sed kompreneble," pensis Alice, "gi havas multajn aliajn en sia domo. Estas tre strange plenumi taskojn por kunklo! Mi supozas ke Dina donos al mi taskojn baldaŭ!" Kaj si komencis imagi kiaj eventoj okazus: "Fraŭlino Alice! Venu ĉi tien tuj kaj pretigu por via promeno!" Mi venos post minuto, Vartistino! sed mi devas gardi ĉi tiun mustruon ĝis revenos Dina, kaj certigi ke la muso ne eskapos—' sed mi kredas," Alice pludiris, "ke ili ne permesus ke Dina restu en la domo se ĝi komencus ordoni al homoj tiel!"

Si jam trovis plaĉan malgrandan ĉambron, en kiu estis tablo ĉe la ferestro

5.
"Vi estas maljuna, l' makzeloj malfortas
Por ion tramordi pli duran ol graso:
Sed vi manĝas anseron, ĉe békón ĝi portas—
Vi kiel sukcesas do maci la mason?"

6.
"Jurece," la patro respondis al l' knabo,
"Kun l' edzino pri juro mi longe disputis;
La sekvan muskolan kapablon agravis
Ne povis forpreni, l' anseron atutis."

sur kiu estis spegulo kaj, (konforme al la espero de Alice), estis du aŭ tri paroj da malgrandaj blankaj kapridhaŭtaj gantoj: si prenis paron da gantoj, kaj estis tuj elirona el la ĉambro, kiam ŝia vido trafis malgrandan botelon starantan apud la spegulo: neniu etiketo surestis ĉifoje kun la vortoj 'trinku min', tamen si eltiris la korkon kaj metis ĝin al siaj lipoj: "mi scias ke io interesa nepre okazas," si diris

al si, "kiam ajan
mi mangas aŭ
trinkas, do mi
trovos kion faros
ĉi botelo. Mi tre
esperas ke ĝi
rekreskigos min,
ĉar vere mi tre
enuas estante
tiom eta mal-
grandulo!"

Tio ja okazis, kaj multe pli frue ol
si atendis: antaŭ ol si trinkis duonon de
la botelo, si trovis sian kapon premanta la
plafonon, kaj si klinis sin por ke ŝia kolo

ne rompiĝu, kaj rapide formetis la botelon,
dirante al si "tio tute suficias—mi esperas
ne plu kreski—ke mi ne estu trinkinta
tiom!"

ne suficias por tio, kaj ĝi provis la efikon
de kušado kun unu kubuto kontraŭ la
pordo, kaj la alia brako kurbigita sub sia
kapo. Tamen ĝi ankoraŭ kreskadis, kaj kiel
lastan eblon ĝi metis unu brakon tra la
fenestron kaj unu piedon en la kamentubon
kaj diris al si, "nun mi nenion pli povas—
kio okazos al mi?"

Ve!

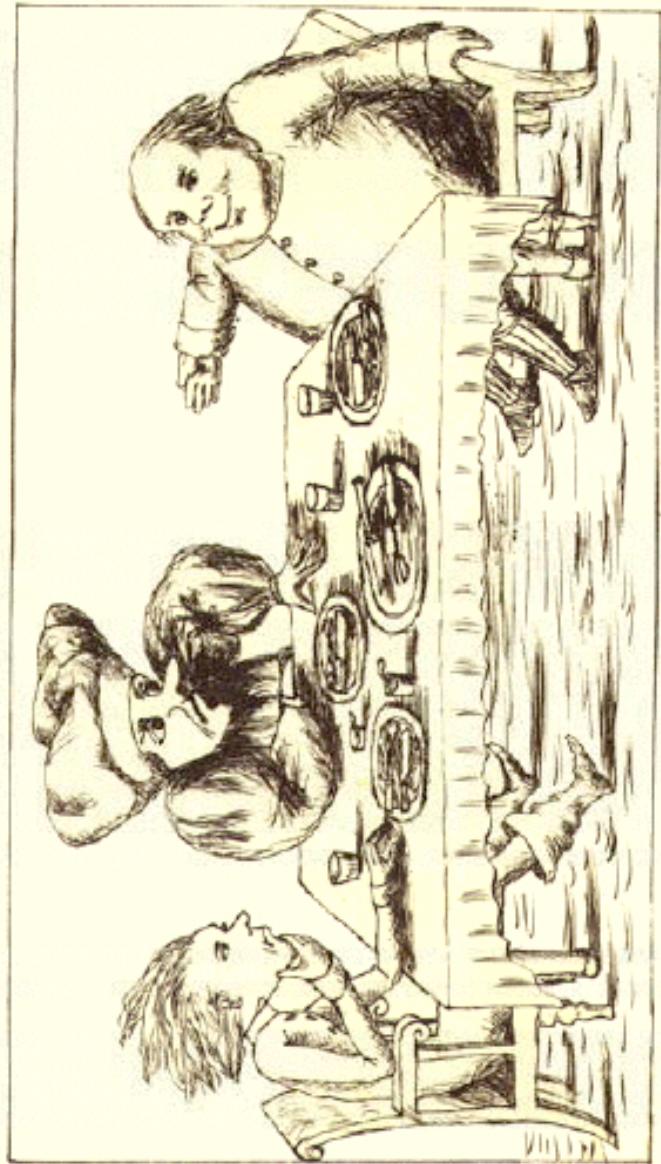
Estis tro malfrue: ĝi plu kreskis kaj kreskadis, kaj tre baldaŭ ĝi devis surgenuiĝi sur la planko: post plia minuto la spaco ĝi

5.

"Vi estas maljuna, ĝi makzeloj malfortas
Por ion tramordi pli duran ol graso:
Sed vi manĝas anseron, ĝi bekon ĝi portas—
Vi kiel sukcesas do maci la mason?"

6.

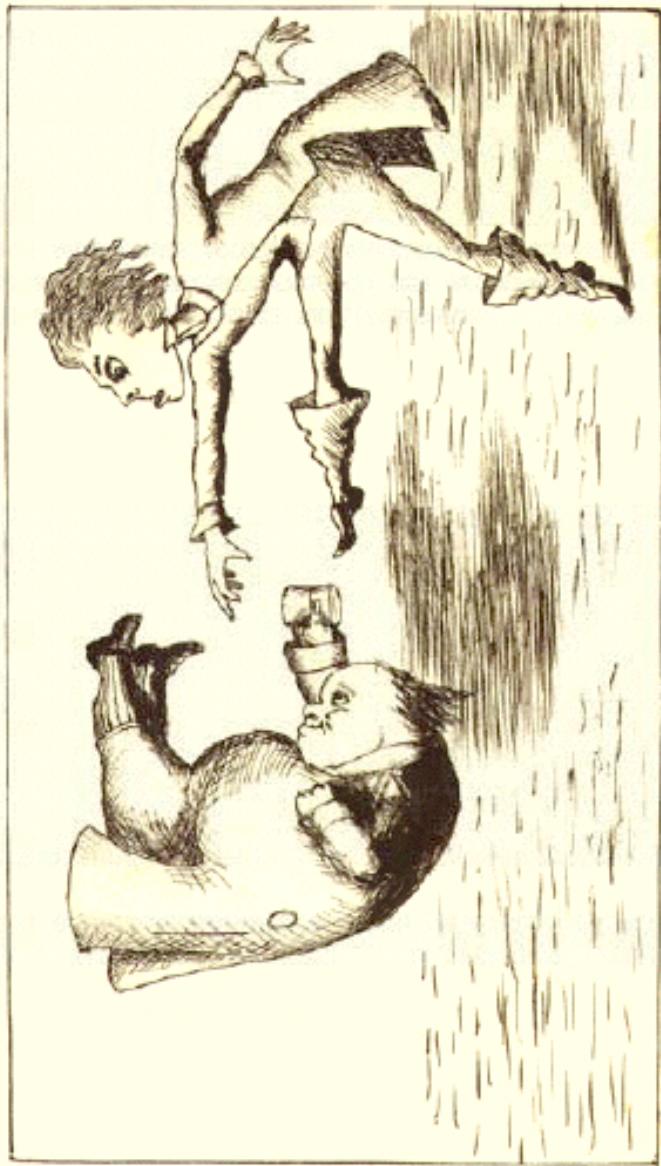
"Jurece," la patro respondis al ĝi knabo,
"Kun ĝi edzino pri juro mi longe disputis;
La sekvan muskolan kapablon agravis
Ne povis forpreni, ĝi anseron atutis."

Bonfortune por Alico, la malgranda magia botelo nun plene efikis, kaj ŝi ne pli kreskis: tamen estis tre malkomforte, kaj, ĉar ŝajne neniam estos oportuno por ke ŝi denove eliru la ĉambron, ne mirigas ke ŝi estis malfelica. "Estis multe pli agrable ĉehejme," pensis kompatinda Alico, "kie oni ne ĉiam plegrandigis kaj ŝrumpis, kaj ricevadis ordonojn de musoj kaj kunikloj—mi preskaŭ preferus ne esti enirinta tiun kuniklo-truon, kaj tamen, kaj tamen—ĉi tia vivo estas kom kurioza, sciu. Mi vere ne komprenas kio okazas al mi! Kiam mi legadis ferakontojn, mi supozis ke tiuj aferoj neniam okazas, kaj nun jen mi en la mezo de ferakonto! Oni devus verki libron pri mi, jes oni devus! kaj kiam mi plenkreskos, mi verkos ĝin—sed mi jam plene kreskis," ŝi pludiris mornavoĉe, "almenaŭ ne estas spaco por pli plene kreski ĉi tie."

"Sed," pensis Alico, "ĉu mi neniam farigos pli aĝa ol nun? Tio komfortigos,

3.
 "Vi estas maljuna, mi diris ĝin ĵame,
 Kaj tro da manĝoj nun faris vin dika:
 Sed vi saltas transkapen tra l' pardon tutsame
 Kiel dumjune; ĉu vere vi trovias ĝin ŝika?"
 4.
 "Jurece," l' agulo deklaris, "kun ĝuo
 Per ŝmiraĵo malkara l' artikojn flegseblaj
 Mi tenis; nur pagu silingon por duo
 Da ujoj, por uzi sur viaj tre feblaj."

unumaniere — neniam farigi olda virino — sed — ĉiam devi lerni lecionojn! Ho, mi ne ŝatus tion!"

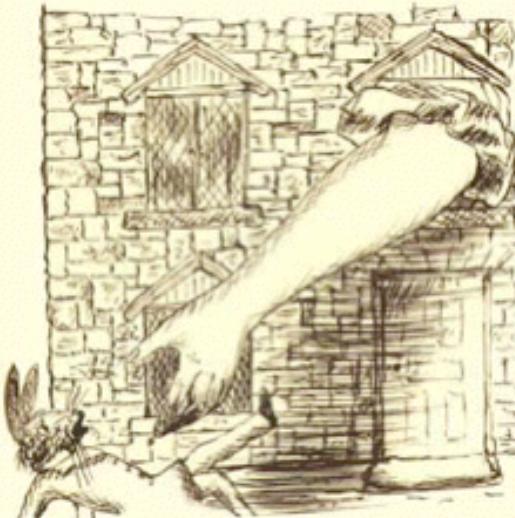
"Ho, malsaga Alico!" ŝi diris denove, "kiel vi povus lerni lecionojn ĉi tie? Nu, estas apenaŭ spaco por vi, kaj tute nenia spaco por lernolibroj!"

Kaj tiel ŝi daŭrigis, unue rolante kiel unu persono, kaj poste kiel alia, kaj farante enfine grandan konversacion, sed post pluraj minutoj ŝi aŭdis vocon eleksteran, kio instigis ŝin auskulti.

"Mari-Ann! Mari-Ann!" diris la voço, "alportu miajn gantojn jam nun!" Sekvis nelauta pašado sur la ŝtupoj: Alico scitis ke la kuniklo venas serĉi ŝin, kaj ŝi tremis ĝis ŝi tremigis la domon, tute forgesante ke ŝi estas eble miloble pli granda ol la kuniklo, kaj tute ne bezonas temi ĝin. Baldaŭ la kuniklo venis al la pordo, kaj klopodis malfermi ĝin; sed, ĉar la pordo devis malfermiĝi enen, kaj la kubuto de Alico forte premis ĝin, tiu klopodo fiaskis. Alico

aŭdis ĝin diri al si, "do mi ĉerkauiros kaj eniros per la fenestro."

"Tion vi ne faros!" pensis Alice, kaj, atendinte ĝis ŝi kredis aŭdi la kuniklon tuj sub la fenestro, ŝi ekdisetendis siajn

fingrojn kaj faris kapto-geston en la aero. Si nenion kaptis, sed ŝi aŭdis

krieton kaj falon kaj rompiĝon de vitro, kaj konkludis ke eblete ĝi

falis en kukumforcejon aŭ ion similan.

Sekvis kolera voĉo—de la kuniklo— "Patrīcjo, Patrīcjo! Kie vi estas?" Kaj post tio vocon kiun ŝi antaŭe ne aŭdis, "certe jen mi estas! Elfosante pomojn, via mosto!"

"Elfosante pomojn, ĉu?" diris la kuniklo kolere, "ĉi tien! Venu helpi min el

1.
"Vi estas maljuna, ho Patro Vilhelmo,
Kaj via hararo nun estas tre blanka:
Sed vi staras sur l' kalva kapo sen helmo—
Cu estas enkape io nun manka?"

2.

"Jurece," la patro diris al l' filo,
"Mi kredis ke tio damagus la cerbon:
Nun maljuna mi scias ke mankas pensilo,
Do mi staras surkape kaj mangas la herbon."

ci tio!" — Pliaj sonoj de rompiĝanta vitro.

"Nu diru al mi Patricjo, kio estas tio venanta tra la fenestro?"

"Certe, ĝi estas brako via mosto!" (Li prononcis ĝin "barako".)

"Brako, ansero! Kiu vidis brakon tiom grandan? Nu, ĝi plenigas la tutan fenestron, ĉu vi ne vidas?"

"Certe ja, via mosto, tamen brako malgraue."

"Nu, ĝi ne rajtas esti tie: forprenu ĝin!"

Tion sekvis longa silento, kaj Alico audiis nur sporadajn flustrojn, kiaj "certe, al mi ne placas, via mosto, tute ne, neni!" "faru kion mi ordonas, timulo!" kaj fine ŝi denove disetendis sciujn fingrojn kaj rekaptigestis en la aero. Ĉifoje audiĝis du krietoj, kaj pli sonis rompiĝanta vitro. "Kiom da kukumforcejoj estas!" pensis Alico. "Kion ili faros poste? Kaj tiri min el la fenestro, nu mi volegas ke ili ja povu. Certe mi ne volas resti ĉi tie pli longe!"

Ŝi atendis dum kelka tempo sen audi

ion pli: fine venis bruo de malgrandaj ĉarumradoj, kaj la sono de multaj voĉoj samtempe parolantaj: si decifris la vortojn "kie 'stas l' alia ŝtupetaro? — nu, mi ne devis alporti krom unu, Vilêjo havas l' alian—jen, starigu ilin ĉe tiu angulo — ne, unue kunligu ilin—ili ankoraŭ ne estas sufice altaj — ho, ili suficós. Ne tro postulu — jen, Vilêjo! Kaptu ĉi tiun ĝnuron — ĉu la tegmento toleros? — antentu, nefiksita ardezo — ho, ĝi falas! Fortiru la kapojn! —" (laŭta bruo) "nu, kiu faris tion? — Vilêjo, mi kredas — kiu subiru tra la kameno? — ne, mi ne! vi subiru! — tion mi ja ne faros — Vilêjo subiru — jen, Vilêjo! la mastro diras ke vi subiru en la kameno!"

"Ho, do Vilêjo devas subiri en la kameno, ĉu?" diris Alice al si, "nu, ŝajnas ke ili donas ĉiujn taskojn al Vilêjo! Nepre mi ne volonte estus en la pozicio de Vilêjo: la kameno estas mallarga, certe, sed mi kredas povis iomete piedbati!"

Si retiris sian piedon laueble plej, kaj atendis ĝis si aŭdis malgrandan beston

estis tre malbonhumora, si turnis sin kaj formarsis.

"Reveru!" la raŭpo volis al si, "mi volas diri ion gravan!"

Tio sonis promesoplena: Alice turnis sin kaj reveris.

"Ne koleru," diris la raŭpo.

"Ĉu jen ĉeo?" diris Alice, englutante laueble sian koleron.

"Ne," diris la raŭpo.

Alice decidis ke eble estas dezirinde atendi, ĉar nenio alia estas farenda, kaj eble la raŭpo fine diros al si ion aŭskultindan. Dum pluraj minutoj ĝi fumadis sian nargileon sen paroli, sed fine ĝi malkrucis siajn brakojn, reprenis la nargileon el sia bušo, kaj diris "do vi opinias ke vi ŝangigis, ĉu?"

"Jes, sinjoro," diris Alice, "mi ne povas memori aferojn kiujn mi antaue sciis — mi provis diri 'Car jen l' abelo laborema' sed ĝi farigis tute diferenca!"

"Provu deklamu 'Vi estas maljuna, Patro Vilhelmo,'" diris la raŭpo.

Alice kunmetis siajn manojn, kaj komencis:

"Mi ne povas komprengi mi, sinjoro," diris Alice, "ĉar mi ne estas mi, komprenu."

"Mi ne komprenas," diris la raŭpo.

"Nu, mi ne povas pli klare esprimi," Alice respondis tre ĝentile, "ĉar mi ne povas mem kompreni, kaj estas tre konfuze ŝangi grandecon tiom ofte dum unu tago."

"Tute ne konfuze," diris la raŭpo.

"Nu, eble vi ankorau ne spertis tion," diris Alice, "sed kiam vi devos farigi krizalido, sciu, kaj poste farigi papilio, mi kredas ke ankaŭ vi havos iom konfuzan senton, ĉu ne?"

"Neniel," diris la raŭpo.

"Nu," diris Alice, "mi scias nur ke mi multe konfuzigus."

"Vi!" diris la raŭpo senrespekte, "kiu estas vi?"

Tio revenigis ilin al la komenco de la konversacio: Aliceon iom criticis la tre mallongaj komentoj de la raŭpo, kaj ĝi etendis sin kaj diris tre serioze, "mi opinias ke vi devus diri al mi kiu vi estas, unue."

"Kial?" diris la raŭpo.

Jen nova konfuzita demando: kaj ĉar Alice ne povis diri bonan kialon, kaj la raŭpo sajne

(si ne povis diveni kiaspeca ĝi estas) gratikaj movigi en la kameno ne multe super ĝi: tiam, dirante al si "tiu estas Vilêjo," ĝi faris unu akran piedbaton, kaj denove atendis por vidi kio sekve okazos.

Unue ĝi aŭdis ĝeneralan horon de "tien iras Vilêjo!" kaj poste nur la vocon de la kuniklo—"kaptu lin, vi apud la hego!" sekvis silento, kaj post tio nova konfuzita brujo de voçoj, "kiel estis, oldulo? kio okazis al vi? diru al ni ĉion."

Lasta estis malgranda febla grinca voço, ("de Vilêjo," pensis Alice), kiu diris, "nu, mi apenaŭ scias—mi estas tute konfuzita—io venas al mi kiel saltpupo kaj supren mi iras kvazaŭ raketo!" "Tion vi faris, oldulo!" diris la aliaj voçoj.

"Ni bruligu la domon!" diris la voĉo de la kunklo, kaj Alice kriis kiel eble plej laŭte, "se vi faros tion, mi sendos Dinan kontraŭ vin!" Tuj okazis plena silento, kaj dum Alice pensis "sed kiel mi povas venigi Dinan ĉi tien?" ŝi ĝojege trovis ke ŝi malgrandiĝas: tre baldaŭ ŝi povis lasi sian nekomfortan pozicion en kiu ŝi estis kuŝinta, kaj post du aŭ tri pliaj minutoj ŝi denove estis ok centimetrojn alta.

Ŝi kuris el la domo kiel eble plej rapide, kaj trovis tutan aron da bestetoj atendantaj ekstere—kobajoj, blankaj musoj, sciuroj, kaj "Vilcjo" malgranda verda lacerto, apogata de la brakoj de unu kobajo, dum alia trinkigis ĝin per io el botelo. Ili ĉiu ĵukuris cele ŝin tuj kiam ŝi aperis, sed Alice forkuris laŭeble plej forte, kaj baldaŭ trovis sin en densa arbaro.

okuloj tuj
renkontis tujn
de granda blua
raŭpo, kiu sidis
kun sciuj brakoj
krucitaj, trank-
vile fumante
longan nargileon,
kaj tute ne
atentante ŝin
nek ion alian.

Dum iom
da tempo ili
rigardis unu
la alian silente: fine la raŭpo prenis la
nargileon el sia bušo, kaj malvige parolis al ŝi.
"Kiu estas vi?" diris la raŭpo.

Tio ne estis kuragiĝa komenco por
konversacio: Alice respondis iom timide, "Mi—
mi aperau scias, sinjoro, ĝuste nun—almenau
mi scias kiu me estis kiam mi ellitiĝis hodiau
matene, sed mi kredas ke mi ŝangiĝis plurfoje
post tiam."

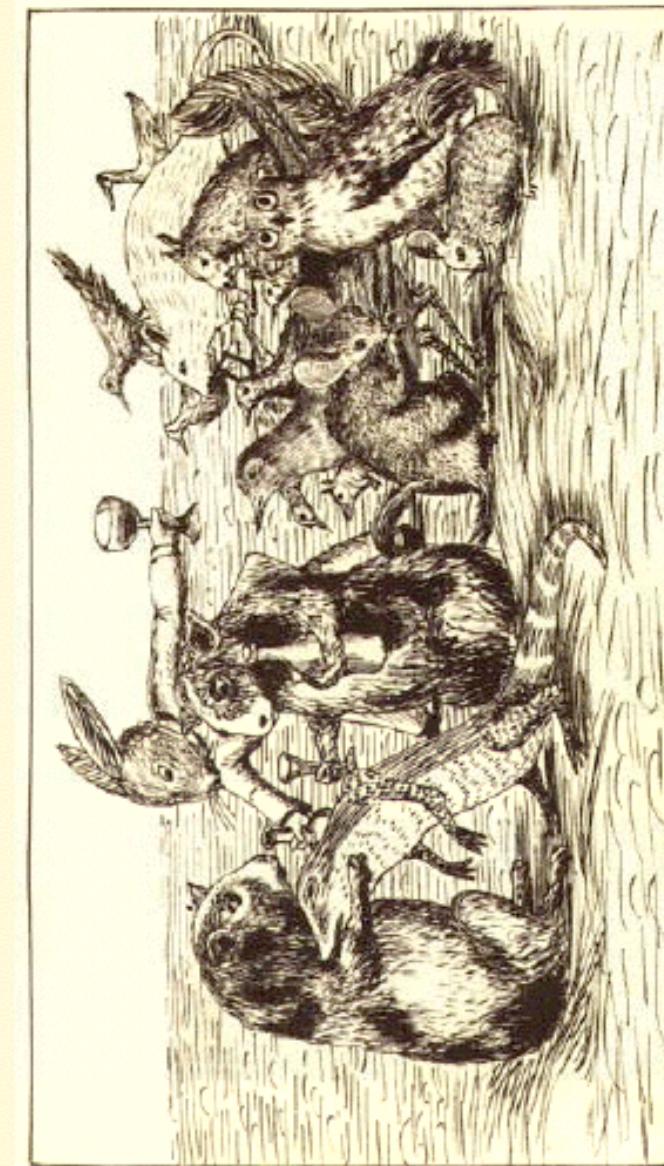
"Kion signifas tio?" diris la raŭpo,
"komprene vin!"

Ŝajnis al Alice esti bona oportuno
eskapi: do ŝi tuj komencis, kaj ŝi kuris ĝis
la bojado de la hundido sonis tre fadinta
pro la distanco, kaj ĝis ŝi estis tute laca
kaj senspira.

"Tamen ĝi estis tre kara hundido!"
diris Alice, dum ŝi apogis sin per ranunkolo
por iomete ripozri, kaj ventumis sin per sia
ĉapelo, "mi ŝatus instrui al ĝi ludojn, se—
se mi nur estus ĝuste granda por tio! Ve!
Mi preskaŭ forgesis ke mi devos rekreski!
Mi pensu: kiel fari tion? Mi supozas ke
mi devus mangi aŭ trinki ion, sed la granda
demando estas, kion?"

La granda demando certe estis, kion?
Alice ĉirkaŭrigardis la florojn kaj la
herbofoliojn, sed ŝi vidis nenion kio aspektas
gusta mangajo por la situacio. Estis granda
agariko proksime al ŝi, preskaŭ same alta
kiel ŝi, kaj rigardinte sub ĝi, kaj
ambauflanke de ĝi, kaj malantaŭ ĝi, ŝi
ekpensis ke estos bone serĉi por trovi kio
estas sur ĝi.

Si etendis sin starante piedpinte, kaj
rigardis trans la randon de la agariko, kaj ŝiaj

Capitro III

"Unue,"
diris Alice al si,
dum si vagadis
en la arbaro,
"necesas rekreski
al mia gusta
grandeco, kaj
due mi sukcesu
eniri tiun belan
gardenon. Mi
opinias ke tiu
estas la plej bona plano."

Gi sonis tre bona plano, sendube, kaj tre
bele kaj simple arangota: la sola problemo
estis ke si tute ne sciis kiel plenumi ĝin,
kaj dum si rigardis malcerte inter la arboj
ĉirkauaj, akra bojeto tuj super sia kapo
devigis si suprenrigardi rapide.

Enorma hundido rigardadis si per
grandaj rondaj okuloj, kaj feble etendis

piedon, klopodante tuvi sīn: "kompatinduleto!" diris Alice kajoltone, kaj si strebis
fajfi al ĝi, sed si multe timis pro la penso
ke eble ĝi estas malsata, kaj se tiel do ĝi
versajne plenmangos si malgraŭ sia kajolado.
Apenaŭ sciante kion si faras, si prenis tre
etan bastonon, kaj tenis ĝin antaŭ la
hundido: sekve la hundido eksaltis en la aeron
kun ĉiuj piedoj samtempe, bojetante felice,
kaj kuris cele la bastoneton ludante ataki
ĝin: tuj Alice kuris malantaŭ grandan
kardon por ke la hundo ne surtretu si, kaj
tuj kiam si aperis aliflanke, la hundido
denove kuris cele la bastoneton, kaj falis
kapsuben pro sia fervoro kapti ĝin: tiam
Alice, kredante ke estas simile al ludado kun
ĉarĉevalo, kaj atendante ĉiumomento esti
surtretata, denove kuris ĉirkau la kardon:
tiam la hundido komencis serion de
malgrandaj kuroj cele la bastoneton, kurante
comete antaŭen ĉiufoje kaj multe
malantaŭen, kaj bojante rauke tutdume, ĝis
fine ĝi sidigis tre for, anhelante, kun sia
lango pendanta el la bušo kaj siaj grandaj
okuloj duone fermitaj.